Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 lei • ANUL XII • Nr. 14 (223) • SIMBATA 8 IV. 1967

Bibliografie obligatorie Fotografia Emil COJOCARU

Tineri absolvenți, ora repartizării se apropie! Începînd cu acest număr, revista vă oferă imaginea viitoarelor voastre locuri de muncă. Patru dintre ele constituie obiectul reportajului publicat în pagina a III-a.

Admiterea în învățămîntul superior, o problemă care dă multă bătaie de cap nu numai examinaților, ci și examinatorilor! Părerile exprimate de un mare număr de cadre didactice, precum și faptele relatate în ancheta din pagina a IV-a demonstrează: actualul regulament de desfășurare a examenului de admitere poate fi îmbunătățit! În acest sens, ancheta noastră adresează forurilor în drept propuneri importante.

Faptele incriminate în foiletonul „A fi cinic" din nou în atenția opiniei universitare. De data aceasta își exprimă atitudinea colegii și profesorii studentei Tutelcă Nicoleta (paginile VI-VII).

RECOMANDAT EXPRES

● *Începutul „istoriei" îl constituie momentul în care s-a trecut la extinderea hotelului „Carpați" din Brașov. Cum construirea noii aripi a hotelului impunea demolarea unui lăcaș alăturat, mergîndu-se din aproape în aproape, destinația acestui lăcaș a fost conferită sălii de sport a Institutului politehnic aflată în vecinătate. Astfel studenții au rămas fără sală de sport! De atunci orele de antrenament și chiar orele de sport prevăzute în programa anilor mici nu s-au mai putut desfășura — fiindcă n-aveau unde. Deoarece în locul sălii de sport pe care ingenioșii întreprinzători au metamorfozat-o nu s-a obținut nimic, s-a recurs la închirierea unor săli din oraș, printre care cea a militarilor; dar fiecare „gazdă" avea programul ei, așa că...*

O soluție ar exista totuși: amenajarea unei săli pe care o ține ocupată T.A.P.L.; dar T.A.P.L., tocmai instituția pentru care s-a demolat respectivul lăcaș, nu acceptă să o cedeze. Sub nici un motiv.

Forurile superioare ale regiunii Brașov trebuie să intervină pentru a reglementa situația în timpul cel mai scurt — starea de lucruri afectînd serios buna desfășurare a procesului de învățămînt.

● *O poveste cu tot atîta cîntec e și la București. Dar cu I.T.B. Această instituție a hotărît să nu elibereze aceluiași student două abonamente — unul pentru tramvai, altul pentru autobuz. Motivul? Evident, un motiv temeinic nu poate exista. Există o motivare: I.T.B. nu înțelege cum mediciniștii, de pildă, avînd cursuri în mai multe puncte ale orașului, circulă și cu autobuzul și cu tramvaiul?! Ce să-i faci? De aici parlamentări, explicații, intervenții. Culmea e că printr-o altă decizie se condiționează eliberarea abonamentelor — chiar numai pentru tramvai — de includerea tuturor studenților pe lista abonaților I.T.B. Nu contează dacă oamenii au ori n-au nevoie de abonament?*

Nenumărate insistențe ale U.A.S.R. pentru reglementarea unei situații, de fapt anormale, au rămas fără răspuns. Acum se intenționează să se ceară sprijinul Sfatului popular al Capitalei.

Poate că sfatul popular va scoate I.T.B. de pe această linie moartă — a birocrației!

TINERETUL UNIVERSITAR ANIVERSEAZĂ CREAREA U.T.C.

Într-o atmosferă de entuziasm sărbătoresc studenții din toate centrele universitare ale țării se pregătesc să întîmpine cea de a 45-a aniversare a Uniunii Tineretului Comunist. Eroicele tradiții de luptă ale primei organizații comuniste a tineretului român sînt continuate de studențimea noastră printr-o concentrare permanentă a eforturilor în pregătirea profesională și politică, prin valorificarea neîncetată a posibilităților intelectuale ale fiecărui student, în vederea formării viitoarelor cadre de specialiști ai economiei și culturii naționale.

În vederea aniversării evenimentului din primăvara lui 1922, moment de cotitură în mișcarea revoluționară a tineretului nostru, organizațiile U.T.C. și consiliile asociațiilor studențești din centrele universitare, institute și facultăți au inițiat și organizat în aceste zile numeroase acțiuni politico-ideologice și cultural-educative, închinate evocării trecutului de luptă al partidului, tineretului și studenților, închinate cunoașterii realizărilor obținute de popor sub conducerea partidului în măreața acțiune de desăvîrșire a construcției socialiste în patria noastră.

În adunările generale U.T.C. din luna aprilie, studenții din Iași, București și Timișoara vor urmări expuneri pe teme ca „U.T.C., organizație revoluționară a tineretului din Republica Socialistă România". „Conducerea de către partid, izvorul forței și tăriei U.T.C.", „Viitorul luminos al tinerei generații a Republicii Socialiste România", „Momente de luptă din istoria U.T.C.".

Studenții bucureșteni vor participa în această perioadă, în cadrul manifestărilor organizate la Casa de cultură și la cluburile institutelor, la simpozioane, expuneri și întîlniri cu activiști de partid și de stat, care le vor evoca trecutul de luptă al P.C.R., U.T.C. și al studențimii noastre. Aceste manifestări vor fi însoțite de programe cultural-educative închinate de asemenea aniversării a 45 de ani de la înființarea U.T.C. În vederea aceluiași eveniment studenții timișoreni vor realiza în fiecare institut montaje literar-muzicale. O caracteristică generală a acestei perioade este intensificarea acțiunilor de muncă patriotică în toate centrele universitare. Studenții vor ieși în masă pe șantierele muncii patriotice. Bucureștenii, ieșenii și timișorenii și-au propus să continue acțiunea de înfrumusețare a căminelor, a spațiilor verzi dintre acestea și a parcurilor din jurul institutelor. Un mare număr de studenți bucureșteni vor aduce entuziasmul lor tineresc pe șantierul noului institut politehnic, iar studenții din Petroșani, Iași, Timișoara și Brașov vor amenaja bazele sportive-simple, atît de necesare sportului de masă.

Toate manifestările care vor avea loc în cadrul festivalurilor studențești de artă din Cluj, Timișoara și București sînt închinate aniversării creării U.T.C.

În institutele bucureștene se desfășoară o intensă activitate pentru învățarea cîntecelor și poeziilor patriotice, în cadrul unor seri literar-muzicale, concursuri „Cine știe-cîștigă", medalioane literare, întîlniri cu scriitori și poeți. Studenții vor participa la un concurs de poezie intitulat „Tinerețe — vîrsta țării", iar o plachetă cu titlul „Studenții cîntă patria și partidul" va reuni cele mai valoroase creații studențești pe aceste teme.

În toate centrele universitare au fost programate vizite ale studenților la locurile legate de eroicul trecut de muncă și luptă al P.C.R. și U.T.C., de realizările poporului nostru în anii construcției socialiste. Studenții timișoreni vor vizita secția de istorie a P.C.R. și U.T.C. a Muzeului regional Banat și Combinatul siderurgic Reșița; cei din București vor fi oaspeții Muzeului Doftana, ai Muzeului de istorie a P.C.R., a mișcării revoluționare și democratice din România. Peste 2 000 de studenți bucureșteni vor participa la un circuit al Capitalei, avînd ca obiectiv locurile unde au luptat eroic comuniștii și uteciștii.

La nivelul fiecărui centru universitar sînt organizate în cinstea zilei de 2 Mai concursuri sportive interani, interfacultăți și interinstitute la diverse discipline sportive.

În cadrul celui de-al treilea Salon studențesc de artă fotografică găzduit de Casa de cultură a studenților bucureșteni, un grupaj de fotografii va prezenta noile condiții de viață și muncă create de partid tineretului universitar. Printre alte manifestări organizate în această perioadă tineretul studențesc va lua parte la excursii, reuniuni și serbări cîmpenești, cum sînt de pildă cea pregătită de timișoreni la Pădurea Verde, sau campingul programat de bucureșteni la Snagov. Punctul culminant al acestor manifestări îl va constitui la București tradiționalul carnaval al tineretului, organizat în ziua de 2 mai la complexul „Lacul Tei", la care, ca invitați ai studenților, vor participa tineri muncitori și elevi.

Iată numai cîteva din acțiunile cu care tineretul universitar cinstește a 45-a aniversare a creării U.T.C., dovedindu-și astfel dragostea și fidelitatea față de organizația revoluționară a tinerilor din întreaga țară.

REPORTER

actualitatea în asociații

UN GRUP DE STUDENȚI de la Institutul pedagogic din Tg. Mureș, îndrumați de actorul Mircea Chirvăsuță, au pregătit un program artistic menit a evoca răscoala din 1907, folosind texte alese din Nicolae Iorga, Octavian Goga, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi. Din păcate, la prima încercare de ieșire în public, amatorii entuziaști s-au trezit în fața unei săli goale, la clubul studențesc. Programat în ziua următoare în sala festivă a institutului, spectacolul a fost onorat de un singur spectator, ceea ce pune un semn de întrebare asupra calităților organizatorice și a muncii de mobilizare dusă de comisia culturală a Asociației studenților din institut. (SILVIA SIN).

CASA DE CULTURĂ a studenților „Gh. Gheorghiu-Dej" din Cluj a găzduit spectacolul formației de teatru a studenților timișoreni „3 x 3 x 3" (trei autori, trei piese, trei regizori). Lăudabil schimbul de experiență artistică dintre cele două centre universitare. (În urmă cu o săptămînă ansamblul folcloric al studenților clujeni a fost găzduit de timișoreni).

Repertoriul promițător și simpatia dintre studenții celor două centre au făcut sală plină. Așadar, trei stiluri și trei viziuni cu totul diferite: „Insomnie" de Dumitru Solomon, „Portocala verde" de Radu Dumitru și „Hei, oameni buni" de W. Saroyan, regizate respectiv de Elisei Tarța, Ștefan Bocerean, Victor Odillo Cimbru.

Acest spectacol-ștafetă, ale cărui piese trebuiau să-și transmită mesajul și să-l ducă mai departe pînă la ultima coborîre a cortinei, i-a cucerit pe spectatori.

În ansamblu, încercarea studenților timișoreni poate fi înregistrată fără ezitare drept o reușită. Ne exprimăm convingerea că nu va rămîne fără ecou în celelalte centre universitare. (VALENTIN GRANCEA).

LA CLUBUL STUDENȚESC din Bacău a avut loc o interesantă întîlnire a studenților Institutului pedagogic din localitate cu criticul de film D. I. Suchianu și regizorul Geo Saizescu. Cu această ocazie s-a discutat despre „Probleme ale vieții și aspirațiilor tineretului reflectate în filmul contemporan". A rulat apoi filmul „Un surîs în plină vară", ne comunică din Bacău corespondenta noastră RODICA TODERIȚĂ.

PE AGENDA Casei de cultură a tineretului și studenților din Iași figurează o nouă formă de manifestare cultural-distractivă — „Ziua Institutului", preluată din experiența altor centre universitare.

Pînă acum, spectacolele muzicale și teatrale prezentate cu prilejul acestei manifestări cultural-distractive au mobilizat un mare număr de studenți. Pe această linie se înscriu: spectacolul folcloric prezentat de studenții Institutului agronomic, spectacolul de teatru susținut de Institutul de medicină și cel de muzică ușoară al formației Institutului politehnic. (D. T. MANCAȘ).

„Ziua Institutului" este o manifestare culturală inedită, care poate deveni o tradiție și pentru ieșeni (cu condiția ca ea să nu păstreze un profil exclusiv cultural, fapt pentru care le-am recomanda ieșenilor lărgirea schimbului de experiență în această problemă).

RECENT colectivul dramatic al Teatrului studențesc din Cluj a prezentat la Casa de cultură a studenților „Gh. Gheorghiu-Dej" un spectacol în premieră cuprinzînd „Banda de magnetofon" de Charles Fraikin și „Trandafirul și coroana" de J. B. Priestley.

Regia aparține Olimpiei Arghir, de la Teatrul Național din Cluj. Din distribuție notăm pe Alina Marcu, Valeriu Cimpoieșu, Ionel Pantea, Cornelia Bloos ș.a. Spectacolul s-a bucurat de un frumos succes. (MIHAI MITEA).

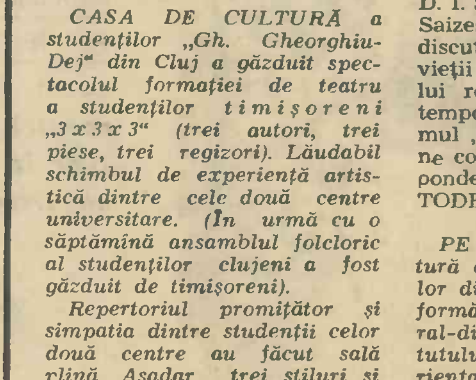
STUDENȚII Institutului de arhitectură ne-au obișnuit în ultima vreme cu manifestări cultural-artistice originale — festivalurile de sîmbătă seara, susținute de fiecare dată de artiștii amatori ai unui an de studiu. Programele se remarcă prin varietate, tinerețe și ținută. Așa a fost festivalul anului II, la care, în sălile decorate cu siluete de crengi, fire de cînepă, închipuind imagini cotidiene sau din literatură, și cu lucrări de desen și pictură ale studenților, timp de cîteva ore au răsunat sunetele orchestrei de muzică ușoară și s-au răsfrînt pe un ecran special amenajat lumini și umbre dintr-un univers plin de umor și atracție, precum și grația fetelor concurente pentru titlul de „Miss Festival". (F. POPESCU).

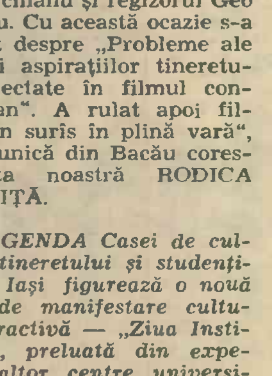
Începînd cu numărul viitor revista noastră va acorda săptămînal un premiu de 100 lei pentru corespondența care ne sesizează cel mai interesant și mai actual fapt studențesc.

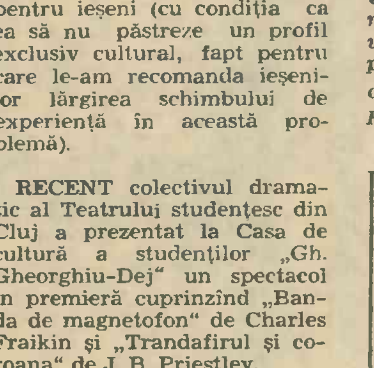
CITITORI AI „VIEȚII STUDENȚEȘTI"!

Numerele revistei noastre pe lunile mai-iunie vi le puteți asigura abonîndu-vă pînă la data de 24 aprilie a. c. la difuzorii voluntari din facultăți sau la factorii poștali.

Costul unui abonament — 4 lei.

Cîteva din lucrările sculptorului student Ion Lungu, despre care puteți citi o însemnare la rubrica Estudiantina (pagina a VII-a).

4 locuri care VĂ AȘTEAPTĂ

1. „UZINA PARC"

În așteptarea tînărului inginer Radu Ionescu, răsfoiesc albumul uzinelor „Tractorul" din Brașov. Clădirile țîșnesc ca niște fîntîni din atlasul verde al gazonului. Covoarele de flori țesute geometric între zidurile zvelte i-au făcut pe vizitatorii străini să boteze acest arhipelag industrial „Uzina Parc".

— Așadar, e vorba de locurile de muncă la care vor sosi absolvenții facultăților... Ei bine, cui îi place o viață trepidantă, cui îi place să muncească cu tragere de inimă să vină la uzinele „Tractorul". Pentru un inginer, această uzină e o adevărată enciclopedie tehnică. Din punct de vedere profesional ea îți oferă absolut toate satisfacțiile. Ești mereu obligat să fii în contact cu cele mai noi probleme de tehnică. Există, aici în uzină, o permanentă emulație... Și apoi Brașovul... Brașovul e un oraș frumos. Azi dimineață Tîmpa era jumătate ninsă. Către vîrf.

Mi-a vorbit despre oamenii cu care lucrează, despre timpul său liber, despre librăriile orașului, despre intenția de a-și da doctoratul, despre week-end-urile sale, despre munți. Vorbea cu patimă:

— În uzină sînt condiții de studiu. Biblioteca tehnică are peste 23 de mii de volume. În română, engleză, franceză, germană. Pentru documentare ai de asemenea la dispoziție reviste de specialitate. Sînt convins că Brașovul îți satisface condiția de intelectual. Viața culturală a orașului — teatru, muzică, literatură, film — îți poate oricînd umple orele. De altfel, chiar în cadrul uzinei există echipă de teatru, cerc plastic, cenaclu literar, formație de dansuri populare, orchestră de muzică ușoară.

L-am întrebat dacă uzina „Tractorul" ar putea oferi locuință unui tînăr inginer.

— Bineînțeles. Uzina are patru cămine pentru tineri. Sînt cam studențești ele, dar, dacă nu e familist poate locui într-unul. Dacă are familie i se repartizează un apartament din lotul pus la dispoziția uzinei de către sfatul popular.

Ne-am despărțit. Cînd mă întorceam, de la geamul troleului am văzut că Tîmpa era într-adevăr jumătate ninsă. Către vîrf.

2. „CODLEA — O LOCALITATE ÎN GENERAL EMANCIPATĂ"

Întreprinderea de prelucrarea lemnului „Măgura Codlei" are cîteva unități răspîndite pe o rază de 80 km., dar centrul de greutate al întreprinderii rămîne tot Codlea. Orășel cu alură tipică ardelenească, Codlea beneficiază de marele avantaj că e numai la 15 km de Brașov. E de fapt un satelit al Brașovului. Le leagă autobuzele care circulă din jumătate în jumătate de oră. Asta nu înseamnă însă că „orașul florilor", cum mai e numit Codlea, nu are o autonomie. De exemplu, Casa de cultură din localitate reușește să prezinte codlenilor spectacole cu marca „Codlea".

— O intensă activitate culturală există și în întreprinderea noastră, îmi spune inginerul-șef Friederich Soltz. Nu de mult am reușit să montăm cu forțe proprii cunoscuta operetă „Vagabonzii". S-a cîntat în română și germană. Să știți, muzica îi interesează pe mai toți locuitorii noștri. Codlea e în general o localitate emancipată.

Inginerul-șef mi-a vorbit cu căldură de oamenii pe care îi conduce. Sînt oameni deschiși. Oricine ar veni în rîndul lor nu e privit ca un străin. Rămîne doar să dovedească încrederea care i se acordă.

— Noi așteptăm un inginer termoenergetic. Oricum, dacă iubește muzica și florile va veni.

3. „LUNGA — SAT CU OAMENI HARNICI ȘI CUMSECADE"

Nu departe de Tîrgu-Secuiesc, de-a lungul drumului ce duce spre Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, urmărind firul întunecat al Rîului Negru, s-a durat în vreme, dîrz și statornic, satul Lunga. Acum, varul proaspăt de primăvară prefigurează parcă florile de măr. Oamenilor de aici le place albul. Și ei au sufletul alb.

Ne iese în întîmpinare tovarășa Gheorghe Magdalena, directoarea școlii și a căminului cultural.

— E un sat de oameni harnici și cumsecade. Sînt foarte primitori.

Femeile știu să coasă cu in și borangic străvechiul port al acestor ținuturi. Am vizitat satul, școala, căminul cultural. Aproape de școală există o cofetărie strălucind de curățenie.

— Avem libere două catedre — una de limba română și una de fizico-chimice. Dacă putem da profesorilor casă? E de la sine înțeles.

Rîul Negru șerpuiește domol printre sălciile aplecate.

Ne întoarcem la cămin. Din club se aud exclamații. Televizorul e asaltat. Se urmărește un meci de fotbal.

— Diseară avem spectacol la Sînzieni, o comună mare. Cu piesa „O zi de odihnă".

Mașina rula pe panglica de asfalt înapoi la Tîrgu-Secuiesc. M-am uitat la ceas. Făcusem 15 minute.

4. „NUME ÎNNOPTAT — SÎNZIENI"

Apa Casinului curge pe la poalele dealului Perkő, pe lîngă ruinele cetății Sînzienilor și taie satul în două. Arcul de piatră al porții a rămas mărturie din veac. În amurgul limpede s-a strecurat un zvon de bucium pe sub sprînceana porții. Apoi o tăcere cu greieri...

Pămînt pîrjolit de tătari, trecut prin sabie de ienicerii și spahii lui Murat, cetatea Sînzienilor primise între timp (1401) binecuvîntarea doamnei lui Alexandru cel Bun, care i-a ctitorit o biserică întru pomenire veșnică.

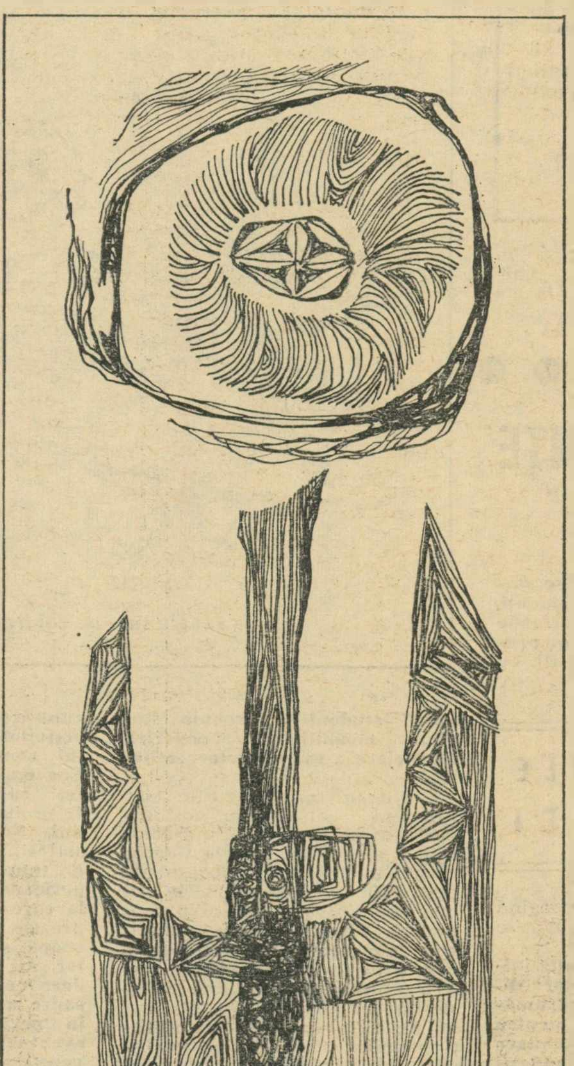
Oamenii își împămînteniseră destinul aici și au rezistat. Au năzuit întotdeauna spre lumină. În 1910 au înființat o școală cu patru clase, în 1928 una de 7 clase. Anii 1916 și 1944 s-au cimentat, undeva, la marginea satului, într-o coloană de piatră cu inscripții. Oamenii trec cu respect. Școala nouă s-a ridicat între 1949—1950. Astăzi are peste 430 de elevi.

Drumul spre Tîrgu-Secuiesc e jumătate asfaltat. Mi s-a spus că pînă la vară va fi terminat.

La cămin sosiseră cei din Lunga. Furnicarul de flăcăi și fete se potolise. Aplaudau.

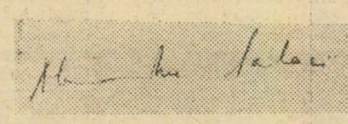
Gara e aproape. Am scurtat drumul pe o cărare, peste arătură. Perkő mustea de dumuri. O liniște cu greieri. În curînd, în gara aceasta minusculă vor coborî un profesor de română și un inginer agronom...

Mircea ICHIM

MICROINTERVIUL săptămînii cu:

Interlocutorul nostru, prof. dr. docent ALEXANDRU BALACI, membru corespondent al Academiei, a făcut parte din diferite comisii internaționale de experți în probleme de educație a tineretului. În octombrie—decembrie 1966, d-sa a condus la Paris, în cadrul lucrărilor Conferinței generale U.N.E.S.C.O., comisia de educație și informație, care a dezbătut programul viitor al acestei importante organizații mondiale de educație, știință și cultură.

— Această activitate, legată poate cel mai mult de viitorul întregii umanități, v-a prilejuit, desigur, impresii deosebite

— Am ascultat cu aceste prilejuri mărturisiri emoționante din partea delegaților din toate colțurile lumii, din țări aflate pe diferite trepte de dezvoltare. Unii dintre ei puteau vorbi despre tineri savanți care lucrează în domeniul comunicațiilor interplanetare, alții arătau că în țările lor tinerii intelectuali se pot număra pe degetele mîinilor! Dar toți subliniau unanim ardoarea tineretului, dorința lui extraordinară de a trăi și de a intra în istorie, pentru a-și afirma capacitatea de a reinnoi lumea. Toți acești delegați au arătat că, în imensa lui majoritate, tineretul este conștient de principalele cerințe pe care le exprimă lumea modernă. A existat unanima constatare că tineretul este caracterizat prin gustul de concret și sensul nonconformist, prin atracția pentru știință și tehnică, prin setea de educație și de cunoaștere

— Ce concluzii au fost formulate?

— S-au considerat drept indispensabile pentru formarea tineretului contemporan informarea vastă și educația extrașcolară, care completează educația din familie și școală, în vederea înțelegerii și cooperării internaționale, în vederea integrării aspectelor social-economice, cetățenești și politice ale lumii actuale în activitatea mișcării și organizațiilor de tineret. În această activitate trebuie însă să se țină seama de contradicțiile lumii contemporane, caracterizată prin existența unor sisteme social-economice diferite, cu ideologii proprii, care pun probleme noi și diferite tineretului. De aici au rezultat și o serie de obligații pentru cei care au o anumită responsabilitate în educația tineretului în legătură cu participarea tinerilor la acțiuni în favoarea înțelegerii internaționale și a păcii. Menținerea păcii necesită o străduință permanentă, precum și o înțelegere mutuală între oameni care aparțin diferitelor națiuni, rase sau religii. Trebuie avut în vedere că apolitismul este totuși o formă deghizată de politică, că patriotismul înseamnă legarea de valori fundamentale naționale și nu șovinism generator al unui fals spirit de superioritate. Trebuie realizată o educație permanentă în favoarea păcii, sporită participarea tineretului la viața social-politică, intensificate întîlnirile și schimburile internaționale. În această amplă activitate este necesar să se țină seama de trăsăturile psihologice ale tineretului contemporan, de mobilitatea temperamentului său, care îl poate purta spre cele mai generoase elanuri, dar și spre explozii de violență. Dezbaterile au menționat responsabilitatea vîrstnicilor față de tineri, rolul lor în lumea modernă. Vîrstnicii deschid porțile istoriei în fața tinerilor. Și astăzi, cînd știința spațiază cunoașterea umană de la atom la cele mai îndepărtate galaxii, cînd cadența dezvoltării ei este infinit accelerată, se simte uriașul imperativ al unei sinteze armonice între știință, cultură și educație, sub semnul unui nou umanism, care și-a însușit adevărul că omul este măsura tuturor lucrurilor, iar tineretul este și speranța și aurora omenirii de mîine!

G. R.

O PROBLEMĂ LA ORDINEA ZILEI:

ÎMBUNĂTĂŢIREA REGULAMENTULUI PENTRU EXAMENUL DE ADMITERE

SE PROPUNE

- **Renunţarea la admiterea pe secţii, care măreşte numărul studenţilor slab pregătiţi.**
- **Renunţarea la adunarea notei de la bacalaureat.**
- **Concurs şi pentru cei care au absolvit liceul cu nota 10.**
- **Desfiinţarea oralului şi introducerea a 4—5 probe scrise.**
- **Îmbunătăţirea componenţei comisiilor.**

O EROARE REMEDIATĂ DOAR PARŢIAL

Faţă de anii trecuţi admiterea în învăţămîntul superior va avea loc anul acesta la unele facultăţi în condiţii simţitor îmbunătăţite. La Facultatea de fizică, de exemplu, admiterea s-a dat anul trecut pe 8 secţii (!). Ca şi cum ele ar aduce specializarea studenţilor chiar din anul I. Rezultatul? La una din secţii (Fizica nucleară), unde au fost repartizate 25 de locuri, ele au fost ocupate de candidaţii avînd media între 9,83 şi 7,71. La aceeaşi facultate, la altă secţie însă (Fizica teoretică), admiterea s-a făcut între mediile 9,91 şi 5,83. Şi cînd ne gîndim că la aceeaşi facultate au fost respinşi candidaţi cu medii de 7,66...

> **Ar trebui să încerce tovarăşii din minister să explice şi părinţilor, nemulţumiţi pe bună dreptate, cum e posibil să rămînă pe dinafară copiii lor care au luat la unele secţii medii peste 7, în timp ce în institut intră şi candidaţi care abia au luat 5.** Nu e în interesul nimănui să fie mărit numărul studenţilor slab pregătiţi!
>
> **Prof. univ. ION CUREA**
> rectorul Universităţii din Timişoara

Anul acesta la Facultatea de fizică admiterea nu se va mai ţine pe secţii, aşa că trista experienţă de anul trecut nu va mai fi repetată.

Dacă la facultăţile de filologie examenul de admitere este firesc să se desfăşoare pe secţii, nu tot acelaşi lucru se poate spune şi despre modul în care el are loc acum la alte facultăţi din Universitate. De obicei, tînărul dă examen acolo unde crede că are şanse de reuşită şi mai rar acolo unde are aptitudini. Nu puteam şti din anul I dacă el va fi, să zicem, un analist sau un geometru. De aceea a fost puţin justificată admiterea pe secţii la facultăţi ca Matematică-mecanică, unde materia de studiu din primii trei ani e comună. Că regulamentul examenului de admitere aplicat anul trecut e defectuos nu e numai părerea mea, afirmă **prof. univ. ION CUREA**, ci a tuturor celor care au făcut parte din comisia de examinare din Universitatea noastră. O dovadă o constituie şi modificările deja aduse în 1967 la fizică, matematici, chimie. Adevărat, la aceste facultăţi nu se va mai da concursul pe secţii. Dar la majoritatea facultăţilor, da! Nu consider oportună examinarea pe secţii, afirmă **conf. dr. ing. NICOLAE GERU**, prodecanul Facultăţii de metalurgie a Institutului politehnic Bucureşti, deoarece candidaţii, în cele mai multe cazuri, sînt atraşi subiectiv de rezonanţa denumirii secţiei.

> **Gîndesc că decalarea în timp a examenelor de admitere în următoarea ordine: în iulie la universităţi, în august la institutele politehnice şi în septembrie la şcolile tehnice ar favoriza o mai bună selecţie. Legat de aceasta aş mai face cîteva propuneri:**
>
> **— Candidatul să nu fie informat asupra locurilor existente.**
>
> **— Nu mi se pare indicat faptul că viitorul student îşi alege secţia înainte de admitere — e suficient să-şi aleagă facultatea. Pentru că, după mine, nu poţi selecta un student de la admitere pentru cercetare — aptitudinile de cercetător se pot manifesta în plin după absolvire.**
>
> **Acad. ŞTEFAN NĂDAŞAN**

> **La Facultatea de electrotehnică, secţia calculatoare electrice, s-a intrat cu medii peste 7, iar la Electroenergetică sub 6. La secţia calculatoare au căzut candidaţi cu medii sub 7,83. Mai concret, din 33 reuşiţi la scris au fost admişi 21. Dintre aceştia au pierdut admiterea şapte candidaţi cu medii între 7 şi 8,75. Concluziile sînt lesne de dedus. Cunosc un caz cînd un candidat primind 3 la examenul profesorului Mioc i-a mulţumit respectuos. Cu nota de la bacalaureat a rămas în facultate.**
>
> **Prof. univ CONSTANTIN AVRAM** rectorul Institutului politehnic Timişoara

„După părerea mea, ar fi indicat ca nota de la bacalaureat să aibă o pondere mai mică decît cea pe care o are în prezent. Acest lucru ar contribui la o mai riguroasă selecţie a candidaţilor la examenul de admitere, în sensul că o parte din candidaţi, care au obţinut rezultate mai slabe la examenele pe care le-au susţinut pentru admiterea în învăţămîntul superior, nu ar mai fi „salvaţi" de această notă". **(Prof. dr. docent ing. MIHAI ZAPAN, şeful catedrei de chimie, I.P.G.G.).**

Aceeaşi părere exprimă şi **prof. univ. VIRGIL DRAGOMIR**, prorector al Institutului de construcţii, ca şi alţi participanţi la anchetă, care apreciază că această prevedere ajută la promovarea în institut a unor elemente slab pregătite, sortite la repetenţie şi exmatriculare.

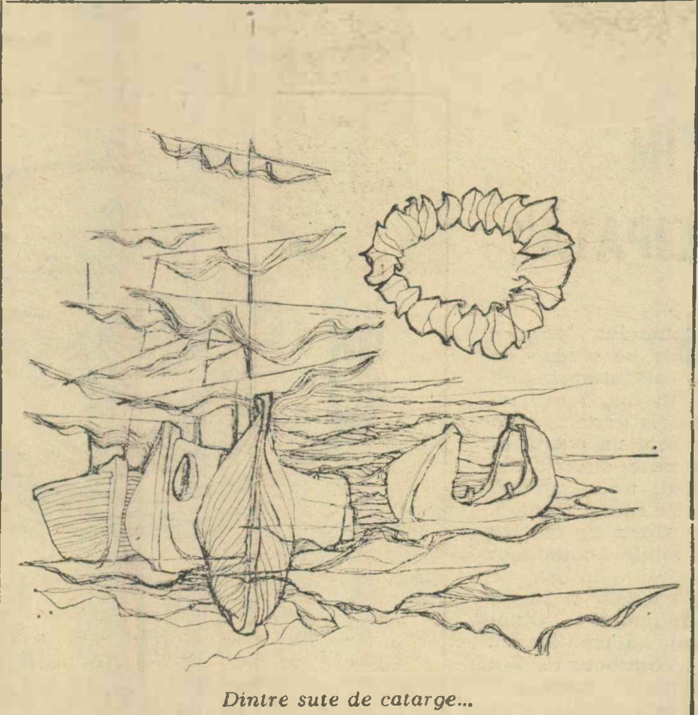
De asemenea, cadre didactice cu experienţă argumentează necesitatea că admiterea în învăţămîntul superior trebuie să se facă numai pe bază DE CONCURS. Scutirea de la concurs a candidaţilor care au obţinut nota medie 10 la bacalaureat duce la slăbirea exigenţei cu privire la acordarea acestei note. În consecinţă, nota 10 îşi va pierde semnificaţia pe care o are în prezent.

O problemă mult discutată este cea a numărului probelor de concurs şi a formei lor. „Fără a mări volumul de cunoştinţe, deci fără a supraîncărca candidaţii, consider necesare —, apreciază **prof. ing. IOSIF EGRI**, rectorul Institutului politehnic Galaţi, cel puţin 4—5 probe. Cu cît numărul probelor este mai mare, cu atît ponderea factorilor întîmplători este mai mică şi, în consecinţă, importanţa aprecierilor subiective şi eronate este mai redusă. Propun de asemenea ca toate probele să fie scrise".

> **Talentul, mai mult sau mai puţin cultivat, dar în orice caz vizibil, trebuie în mod necesar relevat şi nu sacrificat prin calcule aritmetice. Chiar în cazul includerii notei din liceu, la media pentru secţia de Istorie şi teoria artei ar trebui să avem rezerve.**
>
> **Una din garanţiile realizării unui examen de admitere obiectiv este lărgirea compoziţiei numerice a comisiilor, prezidate de personalităţi artistice competente.**
>
> **Lector univ. V. CELMARE**, prorectorul Institutului de arte plastice „N. Grigorescu"

Pe lîngă propunerile de mai sus s-ar putea lua în considerare şi alte măsuri menite să asigure: îmbunătăţirea continuă a compoziţiei comisiilor de admitere cu cadre didactice de specialitate, de mare prestigiu; corectarea tezelor de aceeaşi comisie, pentru aprecierea cît mai unitară a lucrărilor scrise; stabilirea problemelor pentru lucrările scrise de către comisii centrale pe ţară şi difuzarea la institute în plicuri sigilate; stabilirea mai judicioasă a disciplinelor pentru concurs, dată fiind influenţa lor hotărîtoare în procesul de învăţămînt.

Anchetă realizată de: G. RUTA A. BANC, M. CUIBUS, M. CONSTANTINESCU, C. ANTONIU

Dintre sute de catarge...

PRACTICI ACTUALE ŞI CERINŢE DE VIITOR (IV)

Cu prilejul anchetei publicate de revista noastră au exprimat observaţii critice şi propuneri concrete privitoare la practică profesori, ingineri — îndrumători ai practicii în întreprinderi, studenţi din ultimii ani ai facultăţilor cu profil tehnic, economic, agronomic.

Se impune de aceea ca Ministerul Învăţămîntului, conducerile institutelor, facultăţilor şi întreprinderilor de profil să analizeze următoarele aspecte menite a contribui la îmbunătăţirea sistemului, instrucţiunilor şi prevederilor actuale de organizare şi desfăşurare a practicii în întregul învăţămînt superior.

— În majoritatea cazurilor, studenţii nu lucrează efectiv, practica nu depăşeşte nivelul de observare a proceselor şi operaţiunilor în diferite faze. **Situaţia este explicabilă prin repartizarea unor grupe prea mari în acelaşi loc de muncă, lipsite de îndrumare continuă, de maşinile şi uneltele necesare; de asemenea, este facilitată situaţia studenţilor de „vizitatori" ai mai multor secţii, într-o scurtă perioadă de timp, ceea ce împiedică pe şefii de colective să repartizeze studenţilor sarcini concrete. Este necesar să se stabilească grupe mici de studenţi, care pe parcursul unei perioade de practică să aprofundeze problemele din una, două secţii, cu obligaţia de a executa efectiv**

CONCLUZIILE REDACŢIEI

anumite operaţiuni, mergînd pînă la cele de nivel ingineresc asupra cărora să insiste.

— De asemenea, mai multă iniţiativă din partea cadrelor didactice şi a celorlalţi îndrumători ar crea posibilitatea pentru găsirea mijloacelor de stimulare a muncii efective şi a răspunderii studenţilor faţă de practică. În acest context, participanţii la anchetă au relevat ca oportună angajarea, retribuită, a studenţilor mai ales în perioada de vară şi în funcţie de posibilităţile economice şi tehnologice ale întreprinderilor, ca şi de nevoile lor de cadre. **Pentru aceasta, în afara alocaţiilor necesare retribuirii studenţilor trebuie studiată posibilitatea acoperirii financiare a eventualelor rebuturi.**

— Nu în toate cazurile sînt suficient valorificate posibilităţile uzinelor şi laboratoarelor utilate cu cele mai perfecţionate maşini-unelte, unde procesul de producţie se desfăşoară la cel mai înalt nivel al tehnicii moderne. **Uneori, aceste unităţi sînt aglomerate cu practicanţi, care prin specialitate nu au nici o legătură cu activitatea ce se desfăşoară aici.** Pe de altă parte, nu există nici din partea întreprinderilor şi nici din partea institutelor preocuparea continuă de a desemna ca îndrumători ai studenţilor cadre de strictă specialitate, care să exercite un control efectiv, capabile să răspundă oricăror solicitări. **Deficienţele existente în acest sens generează anomalii; astfel, la încheierea studiilor, mulţi absolvenţi, deşi posedă un mare bagaj de cunoştinţe teoretice, nu cunosc problemele ridicate de activitatea practică a domeniului pentru care s-au pregătit. Economia noastră primeşte astfel „specialişti" a căror iniţiere se prelungeşte apoi unul sau doi ani. Stagiatura se transformă astfel în pierdere păgubitoare de timp, mai ales că în această perioadă conducerile unităţilor la care au fost repartizaţi proaspeţii absolvenţi nu se ocupă suficient de îndrumarea lor, nu le precizează o răspundere concretă. De aceea, unele cadre universitare au propus ca în perioada de stagiatură — eventual prelungită — absolvenţii să fie controlaţi în continuare de institutele de învăţămînt superior, repartizarea urmînd să fie hotărîtă după îndeplinirea stagiului.**

S-a propus studierea posibilităţilor de organizare a practicii diferenţiate pentru viitorii ingineri de producţie şi pentru cadrele de proiectare şi cercetare.

Astfel apare firească repartizarea absolvenţilor, după posibilităţi, în întreprinderile cu care au păstrat concret şi eficient legătura şi, mai ales, în acelea al căror profil corespunde specialităţii în care s-au format. **Considerăm binevenită propunerea ca Ministerul Învăţămîntului să aducă instrucţiunilor cu privire la repartizarea în producţie precizări asemănătoare cu cele ce-i privesc pe medici şi agronomi.**

— De asemenea, pentru creşterea eficacităţii practicii studenţeşti trebuie să se rezolve potrivit profilului şi cerinţelor profesiei, iar nu în mod birocratic, următoarele probleme:

a) programarea practicii în perioadele de maximă utilitate pentru caracterul meseriei, în special în ce priveşte institutele de agronomie şi ştiinţe economice, unele facultăţi ale institutelor politehnice ş.a.;

b) respectarea prevederilor cu privire la durata excursiilor de studii:

c) efectuarea practicii în tot atîtea locuri cîte recomandă iniţierea în diferitele aspecte ale profesiei, documentarea pentru proiectele de diplomă etc.

Participanţii la anchetă au subliniat necesitatea organizării în aşa fel a practicii încît absolvenţii „să se poată manifesta de la început ca elemente înaintate, factori de nădejde în lupta pentru promovarea noului în producţie".

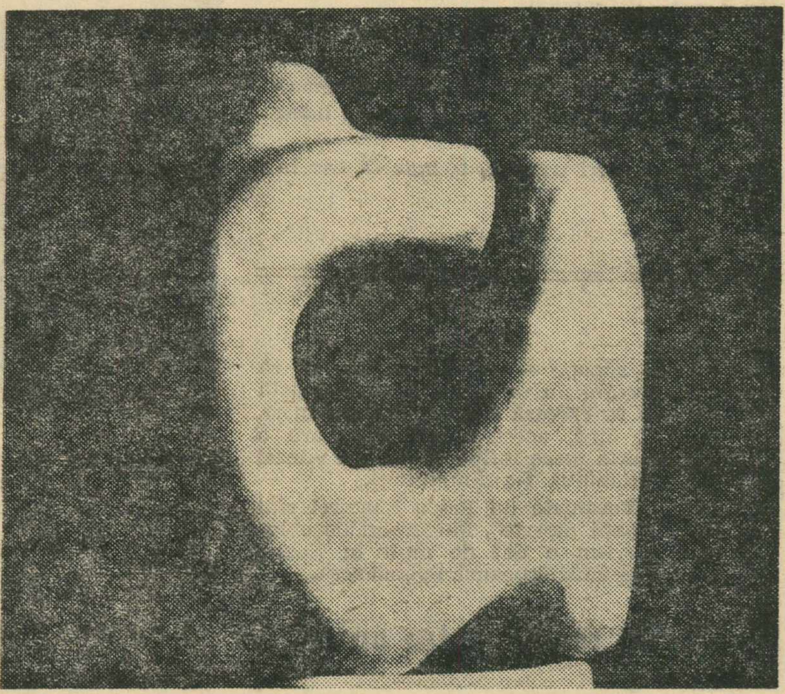
Profilul cultural al tînărului intelectual reprezintă tema unor ample anchete organizate de revista noastră cu concursul unor distinse personalităţi ale ştiinţei şi culturii noastre şi a unui mare număr de studenţi. Discuţia de faţă reprezintă un ecou al acestor preocupări găzduite de „Viaţa studenţească". Participă: acad. prof. dr. docent IULIU NIŢULESCU, prof. dr. docent ŞTEFAN BÎRSĂNESCU, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, asist. univ. CONSTANTIN LOGOFĂTU, catedra de psihologie a Universităţii „Al. I. Cuza" din Iaşi, CONSTANTIN TOPALĂ, student anul V Filologie, MIHAI IACOBESCU, student anul V Istorie, PETRU IOAN, student anul III Filozofie.

PLAFONAREA SAU LUPTA CU INERŢIA

Acad. IULIU NIŢULESCU: În epoca noastră, despre care s-a spus că are un caracter exploziv, părăsirea ritmului sau rămînerea în urmă se face foarte repede simţită. Renunţarea la menţinerea în ritmul progresului înseamnă rutinizare şi mecanizare. Aceasta duce la ineficienţă în activitatea practică. De aceea, esenţa intelectualului epocii noastre este de a fi un veşnic student, de a-şi păstra mereu proaspăt interesul pentru noutate şi de a fi mereu atent la fenomenele pe care le întîlneşte în natură şi societate.

Prof. univ. ŞT. BÎRSĂNESCU: Avîndu-şi originea în francezul **plafon**, termenul plafonare defineşte pe plan spiritual pragul de sus peste care anumiţi intelectuali nu se pot, sau, mai bine zis, nu vor să se ridice. Mai precis, intelectualul plafonat este un om limitat, nereceptiv la ideile noi ce depăşesc treapta lui de cultură.

Asist. C. LOGOFĂTU: Plafonarea vizează pe de o parte latura profesională, iar pe de altă parte dezvoltarea întregii personalităţi. Dar plafonarea întregii personalităţi are ca punct de plecare plafonarea în sfera activităţii profesionale, fiindcă profesiunea este condiţia necesară pentru dinamizarea sau anihilarea dezvoltării personalităţii. Limitarea într-un domeniu sau altul de activitate transformă pe om în executor mecanic. Satisfacţiile şi preocupările acestuia au în acest caz un caracter minor şi sînt lipsite de valoarea socială.

Ion Lungu: din ciclul „Meditaţie"

PETRU IOAN: Şi după părerea mea, avînd în vedere că existenţa umană presupune o tensiune, o încordare, o tendinţă spre perfecţionare, spre realizare, plafonarea este o sustragere de la această tendinţă, într-un cuvînt, o rămînere în urma vieţii.

M. IACOBESCU: După mine oricine este expus plafonării, dar îndeosebi cei care dau dovadă de comoditate, automulţumire, cei lipsiţi de entuziasm, de un ideal înalt căruia să i se dedice, în sfîrşit, cei care nu-şi pun niciodată întrebarea intimă, chinuitoare: "Ce-am realizat azi, sînt oare în pas cu ceilalţi?" Dar, dacă toate acestea depind de individ, mai sînt şi cauze externe ce ţin de colectivul în care munceşti, de şcoală, de familie, de profesori etc. Un profesor care merge la o şcoală generală din mediul rural şi căruia directorul şi colectivul de aici în loc să-i stimuleze iniţiativa i se adresează cu: „Nu încerca să răstorni lumea! Aici nu se poate aşa ceva" (şi cunosc destule cazuri de acest fel), va ajunge la plafonare, dacă va fi ceva mai „slab" la aceste îndemnuri ale unor indivizi, ei înşişi plafonaţi.

Acad. IULIU NIŢULESCU: Cred că renunţarea despre care se vorbeşte aici, lipsa plăcerii curiozităţii, se datoreşte unui proces psihologic pe care trebuie să ştim a-l combate la timp.

Prof. univ. ŞT. BÎRSĂNESCU: Concret, la această stare se ajunge datorită întreruperii lecturilor de specialitate, birocratizare absorbantă, care-l limitează pe individ la un cerc restrîns. Cunosc profesori care la începutul carierei promiteau, dar, ulterior, angajaţi în prea multe posturi administrative, abandonînd studiul, s-au plafonat. Interesant că cei din această categorie nu sînt conştienţi de acest lucru, fapt care-i determină să reacţioneze agresiv dacă cineva le semnalează limitele.

PETRU IOAN: Din păcate sînt mulţi studenţi care se mulţumesc a-şi însuşi notiţele de la cursuri, fără a urmări publicaţiile şi bibliografia de specialitate, fără a se pasiona de o problemă şi a face ceva din proprie iniţiativă. Or, cursul nu-ţi poate permite să faci faţă nici măcar la examenul de stat, fără să mai vorbim de viaţă. Ceea ce aflăm acum acesta la un curs este susceptibil în anul viitor, sau poate şi mai repede, de îmbunătăţiri. Revine aşadar problema mult discutată a studiului individual, una din armele contra plafonării.

Acad. IULIU NIŢULESCU: Da, ai dreptate, tendinţa la un confort intelectual înşelător, la o îmburghezire intelectuală, dovedeşte în primul rînd un slab interes iniţial, lipsa unui adevărat ideal intelectual încă din epoca studenţiei. Un student care a pornit la drum fără entuziasm, condus de ţeluri aşa-zise practice, se va trezi în scurt timp în mlaştina plafonării. Iată deci unde trebuie căutată una din rădăcinile acestui fenomen.

CONSTANTIN TOPALĂ: Dar oare plafonarea se referă numai la specialitate, sau şi la cultura generală a individului?

PETRU IOAN: Am putea spune că fenomenul vizează numai domeniul profesional. Pe de altă parte, neexistînd o specialitate absolută, „pură", se impune un efort de iniţiere în ramurile apropiate sau altele cu caracter mai general şi chiar o solidă cultură filozofică. Pregătirea generală fiind temelia ce susţine specialitatea, plafonarea depăşeşte specificul activităţii profesionale.

Prof. univ. ŞT. BÎRSĂNESCU: De fapt fenomenul atinge în primul rînd cultura generală şi deseori el e cauzat chiar de cultura specială. Lipsa de contact cu cultura generală e un factor principal al plafonării şi, invers, omul în contact cu ea rămîne receptiv şi doritor de idei noi. Deci să stimulăm pe profesionişti pentru păstrarea legăturii cu cultura generală, pentru că aceasta implică specialitatea şi invers.

REP.: Am întîlnit într-o comună din regiunea Galaţi un director de şcoală, absolvent al Facultăţii de filologie, Institutul pedagogic Iaşi şi am fost foarte surprins cînd mi-am dat seama că acesta nu se află la curent cu nimic din ceea ce înseamnă noutate în literatură, critică literară şi în alte domenii ale culturii. Asistenţa la cîteva ore ale sale mi-a întărit convingerea că am de-a face cu un plafonat. Mi-a răspuns prin scuza că nu are posibilităţi de informare la ţară, deşi se află la trei kilometri de oraş. Pornind de la exemplul acestui om, căruia nu-i dăm numele din motive lesne de înţeles, am vrea să discutăm ceva despre asemenea... intelectuali.

Asist. CONSTANTIN LOGOFĂTU: După părerea mea, scuza nu poate fi admisă. De altfel, există o înţeleaptă vorbă populară: „Omul sfinţeşte locul". Unele greutăţi există; acestea sînt inerente, dar nu sînt cauza plafonării. Societatea noastră oferă posibilităţi de realizare tuturor oamenilor, indiferent de loc. Apoi se ştie că greutăţile nu sînt obstacole atunci cînd eşti pregătit să le depăşeşti şi tocmai învingerea dificultăţilor oferă satisfacţiile cele mai mari şi trezeşte totalitatea factorilor dinamizatori. Omul creează condiţiile şi tot el le influenţează încît acestea să-l catalizeze. Există şi cazuri cînd unii se cred nedreptăţiţi de locul unde lucrează, crezînd că li s-ar fi datorat mai mult. Acest lucru se vădeşte la unii absolvenţi.

C. TOPALĂ: Să nu uităm că astăzi există condiţii optime unei pregătiri continue şi în mediul rural. Există biblioteci bine dotate, iar în oraşele reşedinţă de raion sînt laboratoare agricole, veterinare etc. la care specialistul de la sat poate apela.

Prof. univ. ŞT. BIRSĂNESCU: Într-adevăr, destul de mulţi plafonaţi se întîlnesc în mediul rural. Aceştia se apără cu scuza că condiţiile de mediu i-au impiedicat să ascensioneze. Dar aruncarea acestei vine asupra mediului este o greşeală. Faptele probează că mulţi oameni au rămas spirite deschise chiar în mediul rural. Tipic e cazul celebrului entomolog Fabre, care, deşi funcţiona ca învăţător la ţară, a adus mari contribuţii în domeniul zoologiei. De asemenea, pot fi citaţi scriitorii Ion Ciocîrlan, I. C. Visarion şi exemplele s-ar putea înmulţi. De aceea, cred că rădăcinile plafonării se află în lipsa de organizare a vieţii intelectuale, în renunţarea la creaţie şi complacerea în sclerozare.

În condiţiile societăţii noastre, cînd bibliotecile se dezvoltă în toate satele şi cînd viaţa culturală devine din ce în ce mai vie, sînt speranţe că primejdia plafonării intelectualului rural va scădea şi ea.

Acad. IULIU NIŢULESCU: Nefiind de acord cu scuza de care s-a vorbit, sînt totuşi de părere că condiţiile pot impulsiona sau stînjeni tendinţa de perfecţionare continuă. Tinereţea e însă epoca entuziasmului. Tinereţea trebuie să-şi conserve pentru toată viaţa acest entuziasm — arta cea mai preţioasă în lupta cu primejdia plafonării, chiar în cele mai nefavorabile situaţii.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Aşadar, deşi de obicei verbul „a învăţa" este asociat tinereţii, el trebuie pus de fapt în legătură cu toate vîrstele, căci, intr-un domeniu sau altul, nu poţi face faţă cu succes dacă nu înveţi mereu. Aceasta cu atît mai mult în epoca actuală cînd ştiinţa, tehnica şi cultura se dezvoltă cu o repeziciune uimitoare. După cum s-a văzut, dezvoltarea individului trebuie să fie nu numai rapidă, dar şi complexă, aproape totală. Atît specialitatea cît şi cultura în general cer o preocupare intensă şi continuă pe întreg parcursul vieţii. O dată cu ascensiunea domeniului ştiinţific, cultural, artistic trebuie să crească, într-o sincronizare perfectă, fiecare din cei care lucrează în unul sau altul dintre acestea.

Anchetă realizată de Constantin COROIU

BREVIAR

PROFESORI ŞI STUDENŢI, LA ACELAŞI SIMPOZION ŞTIINŢIFIC. *La Tîrgu-Mureş, în amfiteatrul clinicii chirurgicale s-au desfăşurat lucrările simpozionului „Asupra transplantării organelor şi ţesuturilor". Au participat pe lîngă cadrele de specialitate şi numeroşi studenţi ai I.M.F. După raportul privind „Stadiul actual al cercetării experimentale şi clinice în transplantarea organelor şi ţesuturilor", prezentat de conf. dr. Pop D. Popa Ioan, şi după cel despre „Probleme de imunologie ale transplantării", prezentat de dr. Wiener Francisc, au urmat comunicări însoţite de proiecţii referitoare la diversele aspecte ale transplantărilor efectuate în clinicile din Tg. Mureş.*

Silvia SIN

A FI CINIC

Opinia publică așteaptă adevărul spus, tipărit, subliniat : rezultatul final al anchetei în cazul studentei Nicoleta Tutelcă.

O nouă descindere, deci, la Facultatea de medicină veterinară din București. Decanatul, cadrele didactice, organizația U.T.C., grupa 3409 din care face parte studenta îi înfierează decăderea morală. „S-a complăcut în mocirlă ! S-a pretat la lucruri abominabile ! Tutelcă nu reprezintă facultatea noastră !" Și pe bună dreptate. O facultate cu vechi tradiții, care a dat științei savanți, cercetători de seamă nu poate fi reprezentată de o ...„victimă" Victima lui Torcea ? — cum mai încearcă din comoditate unii s-o scuze. Poate. Dar în primul rînd e victima ei însăși, a interesului meschin de duzină, a lipsei de scrupul.

După apariția foiletonului

Cum, Tutelcă ? — s-au întrebat colegii. Și mai întîi au pus la îndoială veridicitatea faptelor relatate în foiletonul „A fi cinic". Apoi au conchis : vinovatul principal e Torcea ! „Nicoleta e o naivă", declară cu candoare Vasile Ancu.

Și totuși, Tutelcă știa foarte bine neînțelegerile din familia Torcea. I le povestise o dată în drum spre bibliotecă lui Petre Săvulescu : „Rămînea uneori să învețe în facultate, împreună cu colegii, din pricina scandalurilor". Colega de cameră a lui Tutelcă, pe nume Clara Popescu (precizăm că doi ani studenta în cauză a fost căministă — pînă în decembrie '66), refuză și acum să creadă în faptele comise de aceasta. O condamnă doar că a părăsit căminul. Studenta Magda Dima cunoaște în schimb că Nicoleta avea tentații materialiste și că perioada de sesiune — în care nu a luat două examene, pe al treilea l-a trecut cu nota 6 — i-a pus la îndoială toate bunele păreri despre ea acumulate în doi ani de zile. Cum s-au putut precipita atît de repede faptele ? — se întreabă ei. Și totuși, ca o reacție unanimă, în ziua apariției foiletonului, grupa 3409 a refuzat s-o primească pe Nicoleta Tutelcă în mijlocul ei !

La cîteva zile după apariția foiletonului, Tutelcă se internează în spital. Stupoare Era cu adevărat bolnavă ? Se spune că da. Acum e în concediu medical.

Colegii așteaptă întoarcerea ei !

S-a hotărît

De ce au întîrziat totuși măsurile care se cereau luate urgent de conducerea facultății ? *Pentru edificarea cititorilor transcriem răspunsurile cîtorva dintre interlocutorii noștri.*

Prof. dr. docent Ion Grigorescu, decanul *facultății : La sesizarea procuraturii, deci înainte de apariția foiletonului „A fi cinic", studenta Tutelcă a fost sancționată cu mustrare scrisă cu avertisment și obligativitatea de a se muta într-un cămin. Continuînd investigația s-a conchis că fapta este ieșită din comun, că este incompatibilă cu morala noastră socialistă și s-a hotărît exmatricularea ei din facultate.*

Prof. dr. docent Ciurea Viorel : *Am fost de acord cu sesizările procuraturii. Dar știm cu toții, noi profesorii, cît de deficitare sînt examenele de admitere. Pierderea unui om și mai ales la Medicina veterinară e mai mult decît regretabilă. Ironia strecurată de altfel în „Viata studențească", „medicină veterinară (nu umană)", ne jignește profesia, facultatea ! (N. n. Menționăm că reporterul se referea de fapt la actele inumane ale studentei Tutelcă și nicidecum nu viza o „deosebire" între facultățile respective O jignire e însuși cazul relatat). Am chibzuit însă asupra faptelor comise de studentă și, personal, cred că lucrurile trebuie puse cu multă delicatețe.*

Prof. dr. docent Ilie Popovici : *Publicitatea care s-a făcut lui Tutelcă o va ajuta să-și găsească alți amatori care s-o întrețină ? (N. n. Să sperăm că e o ironie și nu o părere). Exmatricularea este hotărîtă, punerea ei în aplicare de asemenea, imediat ce va apare studenta. Ceea ce ne frămîntă este ce va face după aceea Tutelcă ?*

Virgil Guran, *secretar U.T.C. pe facultate, anul IV : Am cunoscut cazul înainte de a apare în presă. Biroul de an, în frunte cu secretarul U.T.C., Gheorghe Leca, au venit la comitetul U.T.C. și și-au manifestat dezaprobarea, propunînd excluderea ei din organizație Am fost handicapați de imediata ei internare. Și nu puteam lua măsuri în lipsă. Peste cîteva zile îi expiră concediul medical și cu aceasta rămînerea ei în facultate*

P.S. După cum se vede, din cauze mai mult sau mai puțin obiective, nu putem oferi cititorilor dezlegarea finală a cazului Nicoleta Tutelcă. Cert este că, deși cu oarecare întîrziere, cadrele didactice și studenții Facultății de medicină veterinară din București înfierează atitudinea imorală și inumană a studentei Nicoleta Tutelcă. Nu mai este nici un dubiu că, la timpul cuvenit, se vor aplica măsurile categorice pomenite mai sus, împotriva acestui caz, pentru ca faptele să nu mai impieteze asupra unei instituții cu o veche tradiție academică în știința românească.

M. C.

Tineri fă

Ne-am temut că am anchetat prea puțini „tineri fără itinerar". Dar cele cîteva tipuri surprinse ne-au spulberat imediat teama — toți seamănă. Toți iau situația lor așa cum e. Nici unul nu mișcă măcar un deget pentru a ieși din ea.

Blazarea, oblomovismul, gestația în eroare, popasul în Hanul Mulțumirii de sine — iată cîteva coordonate pe care se înscrie harta spirituală a fiecăruia.

Nu întotdeauna a fi student înseamnă opțiune pentru un anumit drum în viață. Sînt mulți care dau examen de admitere la o facultate din cu totul altă rațiune decît aceea că au dorit neapărat să se formeze pe băncile acelei facultăți. Se întîmplă să fi fost dorința părinților, se întîmplă să fi fost o alegere pripită, fără a asculta vocea interioară care de multe ori se face auzită mai tîrziu. Oricum — acești tineri mai întotdeauna cu ochii închiși traversează o dramă care este a lor. Aceste cazuri sînt mai rare. Majoritatea tinerilor vizați în această anchetă nu sînt bîntuiți de aceste cauze prezumtive. Deci, trebuie găsită o justificare a lipsei de itinerar. Acești tineri nu pot s-o justifice. E cert, însă, că cei mai mulți dintre ei refuză să crească. Sînt niște adolescenți întîrziați pe care spectrul severei maturizări îi sperie deocamdată.

Lipsa unui ideal în viață, neîmplinirea datoriei față de sine, lipsa unei neliniști interioare pe care trebuie să o dea fiecăruia voința de autodesăvîrșire, neîmplinirea unor cerințe ale vremii tale, cultură, umanism — trebuie să ne îngrijoreze și să ne oblige în același timp să luăm atitudine fermă.

Generația noastră trebuie să facă lucruri trainice, trebuie să fim în stare să spunem clipei : oprește-te !

Spațiul mort

Petcu Mugurel pare băiat de treabă. Și chiar așa și e. Nu deranjează pe nimeni ; nici chiar pe el. Pînă acum un an stătea la cămin. Dar a avut ghinionul să fie prins jucînd „o foiță" și a trebuit să se mute.

— Am o cămăruță simpatică. E luminoasă, odihnitoare. Sînt condiții...

Condiții pentru ce ? Evident, pentru studiu. La ultima sesiune nu s-a prezentat. Cele patru examene „pasate" pentru vară îl tulbură puțin. Cînd își aduce aminte de ele... Ciudat i se pare altceva. Are impresia că e în urmă cu un anotimp. Vara trecută — colegii erau în vacanță — el a trebuit să stea să învețe pentru „olimpiada" din toamnă. A răsuflat ușurat de-abia la sfîrșitul lui septembrie. Au început cursurile și el a intrat în vacanță. Mutat în noua sa locuință, Mugurel a căzut într-un dolce farniente estival.

— Nu, n-am ceas deșteptător...

Nici nu-i trebuie. Se trezește pe la 9. Singur se trezește.

Oblomovismul lui de vacanță e totuși neîntreg. Trebuie să treacă din cînd în cînd pe la facultate. Pe bulevard rulează un film de capă și spadă. Pentru o încrucișare de săbii, pentru o vedetă superbă, pentru o cavalcadă furtunoasă merită să-ți lași patul, zău că merită.

Petcu Mugurel nu știe să facă analogii. Mi-a mărturisit că în toată facultatea (e în anul IV la Mecanică : a făcut de fapt cinci pînă acum ; patru din cinci — sună ca un scor de volei) l-a pasionat o singură problemă : necesitatea spațiului mort. Nu știți ce-i aia „spațiu mort" ? E simplu. Într-un cilindru, între piston și supape — oricît am încerca să presăm nu se vor atinge niciodată — se creează așa-zisul spațiu mort. Ei bine, acest spațiu mort are o foarte mare influență asupra vitezei pistonului. I-o diminuează.

Vacanțele lui Petcu Mugurel sînt „spații moarte". Mugurelul de oblomovism a dat de mult în floare. Și s-a făcut poamă. Poamă acră.

Munca îndepărtează de noi trei mari rele : uritul, viciul și nevoia

VOLTAIRE

Un regat pentru un rol...

Reprezentația cu „Richard al III-lea" a luat sfîrșit. Trebuie să mărturisesc că m-a fermecat. Dar, trebuie, de asemenea, să-mi aduc aminte că sînt reporter și atunci dau buzna în cabina protagonistului, „actorul" Klein Hardy.

Rep. — Ați avut succes...

K. H. — Mulțumesc.

Rep. — Dar am auzit că nu ați făcut I.A.T.C....

K. H. — E-adevărat. N-am avut curajul să mă prezint la examen. Pur și simplu nu am avut curajul.

Rep. — Și atunci ?

K. H. — Am fost student la Agronomie, la Timișoara. M-au exmatriculat. Pentru absențe. Actualmente sînt student la I.S.E., anul I. Dar nu cred să fac mulți purici nici aici. Se zice că am vreo 68 de absențe. Se zice, eu nu știu.

Rep. — De ce jucați în fața unor scaune goale ?

K. H. — Nu, Ionescu nu-mi place. Dar unde vezi dumneata scaune goale ? Sînt colegii mei. Marii mei admiratori. Singurii oameni care-[...] știu marea pasiune, micile defect[...]

Rep. — Dar de ce stau de Lem[...] Tănase ?

K. H. — Nu-mi plac piesele de[...] chise. Actoru-i actor. Spectatoru[...] spectator. Eu am intimitățile me[...] Ei pe ale lor. Vrei să zici că n-a[...] nici un cont la ei ? Nu contează.

Rep. — Vă place într-adev[...] Richard ?

K. H. — Ador monștrii. Știu [...] vor. Cînd apucă un drum, îl d[...] pînă la capăt. Să zicem, prin absur[...] că Richard ar fi vrut să facă agr[...] nomie... Crezi că n-ar fi făcut-[...] Dar pe mine nu m-a interesat. [...] închipuiește-ți-l pe Richard contabil[...] Paradoxal ! Și totuși Richard e [...] contabil. Cîte calcule !

Îmi dispare puterea cînd îmi dispare moralitatea

GOETHE

Vacanțele lui Petcu Mugurel sî[...] „spații moarte"

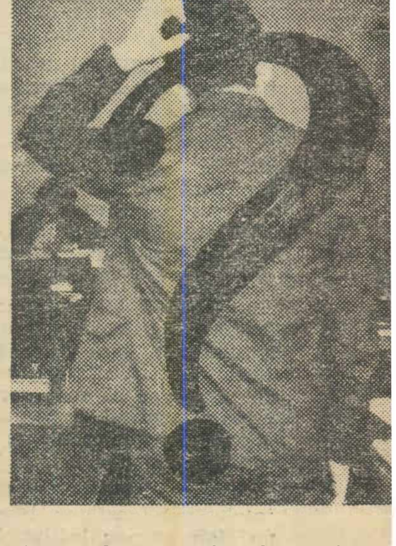
Rep. — Ce piesă pregătiți în co[...]tinuare ?

K. H. : — Jocul de-a vacanța !

P. S. : Klein Hardy n-a jucat ni[...] un rol. În toată viața sa n-a juc[...] absolut nici un rol. Nici măcar pe [...] său.

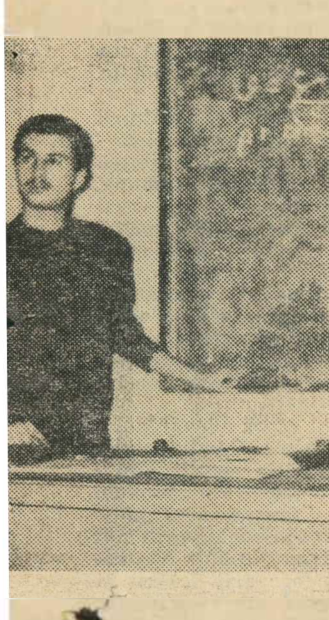
Ar trebui un efort interi[...]

Mi-a trîntit ușa în nas. Așa i-[...] sunat lui probabil că e demn, că [...] bărbătește. A tunat un „nu stau [...] interogatoriu" deși s-a clătinat sa[...] de seminar și colegii au rămas ca [...] o palpitantă secvență de film : [...] gurile căscate. Auzi îndrăzneal[...] dacă e pauză, pauză să fie ! Cu[...] de-și permite un reporter, pur [...] simplu nepoftit și nedorit, să-l reți[...] pe el, cu întrebări de-a drept[...] indiscrete : Cîte examene ați luat [...]

Aici trebuia să fie fotografia st[...]dentului Klein Hardy. Din păca[...] fotoreporterul nostru s-a retras [...] tristat nemaigăsindu-l. Facultat[...] nu mai figura în itinerarul său : f[...]sese exmatriculat

...itinerar

...Bălașa! A pășit năucit spre ... Ți se face negru înaintea ... mai ales cînd ești la Evidență"

...? Ce preferințe aveți? etc.

...enele, în fond, îl privesc per... reușit în patru ani de facul... ajungă în anul II. Și cu ce ... Îți trebuie o perseverență ... Preferințe? Are una sin... este echivalentă cu: Rapi...

... vă închipuiți care cumva că ... o singură mărturie de la el.

...nosc posibilitățile, sînt so... ne mărturisește Cornel Enăchescu

...n avut însă plăcerea să-i ...ocea baritonală în timpul ...lui de Economie politică. ... ne-au surprins reacțiile lui ...l examinării unor colegi. Se ...e capetele celorlalți, îl sus... coada ochiului pe asistent, ...ce ghemuit în el rupea peta... margarete imaginare: o să ...lte, n-o să mă asculte, ba ..., mai am un patru de data ...ba nu...

...rian Bălașa!

...t năucit spre tablă, a înce... scormonească cu creta în ...i rămășițele formulei pre... cost, în timp ce strivea ...ți cuvinte parcă venite de ...ume: prețul de cost, struc...ului de cost, structură, cost, ...tizare. Și în mintea lui se ...e o amortizare totală.

... cînd ții și cu Rapidul! Te ...ză așa netam-nesam pînă și ...l examinării. Iar a pierdut ...cu 2—4? Stupide cifre: 4, 2, ...evenit ca o obsesie insupor... parcă-ți amintesc într-adins ...n anul II, trebuia să fii în IV, ești, trebuia, 2, 4, ducă-se dracului! Ți se face negru înaintea ochilor mai ales cînd ești la Evidență.

Ce spun colegii despre Bălașa

Vasile Tincu, secretar U.T.C.: Dacă ar învăța o singură dată, s-ar dărîma de emoții I.S.E.-ul!

Ilie Chiriță: E foarte izolat de noi.

Munca gîndește, lenea visează

J. RENARD

Nici nu știam că are... un sold debitor de 2 ani.

Ieremia Radu, anul III Finanțe, secretar al asociației: Eram secretar U.T.C. cînd Bălașa repeta prima dată anul întîi. Îl știam de acum de recidivist în absențe, dări afară de la ore, mustrări, sancțiuni. Avea pe atunci un prieten pe nume Harambașa Pascu, un soi de beatles care trebuia să fie tot în anul IV. A fost exmatriculat. Bălașa a rămas să termine. În zece ani, mai știi?!

Toma Dumitru, anul IV Evidență: Am fi putut fi colegi, Adrian! Nu e însă totul pierdut. Îți trebuie un efort interior.

Antecedente cu... surprize

„Ehe, visul meu era să fac teatru. Dar m-a trezit mama: Asta-ți trebuie? Să rîzi pe scenă și acasă să mi te-apuce plînsul sau invers?"

Și „...invers" voinței, Cornel Enăchescu s-a înscris la Facultatea de mecanică și iată-l în anul IV. Dacă a repetat vreun an? Cum să repete?! „Păi nu mi-am băgat colegii în sperieți în anul II, cînd în toamnă am luat șapte restanțe? De-atunci îmi spuneau „deșteptu'". **Și mai știi, poate aveau și de ce. N-a apelat niciodată la reexaminări.** „Îmi cunosc posibilitățile. Sînt solist". **Cum o fi... solist cu o exmatriculare în anul III?** „S-a reparat. Trei luni la Constanța, la muncă. Mă interesează formarea mea ca om (și a subliniat), apoi din nou la facultate. Nici nu merita... M-au prins la cămin niște binevoitori cînd jucam un poker ca să-mi pot ajuta un coleg cu ceva bani. Dar cine să te-nțeleagă? Omul trebuie să știe în viață și această prostie, poker-ul, și ce știu îmi place să știu bine..." **(Prietenul nu era altul decît Valeriu Oancea, pe-atunci și el căminist și care-și vindea cartela de masă să poată face față așilor și... „asului"!)**

„Dar, am recunoscut adevărul, nu-mi place să umblu cu cioara vopsită. Am recunoscut într-o adunare generală U.T.C. cînd mă condamnau toți și propuneau să fiu exmatriculat. Vina e vină, și e a mea, ce să-i faci? Au rămas însă trăzniți cînd m-am întors. (sic!) Bietul tata (aici își lasă privirile, își netezește sentimental părul negru, cîrlionțat și vorbește rar, alegîndu-și cuvintele) dacă am o stimă pentru cineva este el. Cînd i-am spus de exmatriculare m-a invitat la o bere și a zis: dragul meu, pînă în 1970 te țin la facultate. Pentru tine muncesc".

Surpriza nu s-a lăsat așteptată. Cornel (zis Corel) Enăchescu a trecut în anul IV. Cum stă cu sesiunea de iarnă? Un 2 la singurul examen la care s-a prezentat: „N-am alte antecedente afară de poker și de examene". **Și s-ar putea să ajungă și în anul V, și inginer înainte de 1970, ca o ultimă surpriză. Pînă atunci însă continuă să învețe în... cimitire.** „Da, ce vă uitați așa la mine? Stau lîngă Ghencea. E o liniște... Mai fac și comparații între înmormîntări, scriu și poezii... A, examenele? Văd eu, o să le iau, sigur, văd eu. Prieteni? În facultate, n-am. Toți mă critică, dar nu mă justific lor pentru că nimeni nu mă întreabă de ce așa, și nu așa. Afară de acumulatoare nu-i mai interesează nimic. Nici bunele maniere. Ar trebui să apară o carte de bunăcuviință, neapărat. De ce nu se tipărește? Le-ar lărgi orizontul! Mie-mi place viața, îmi place să citesc, nu, nu poezie modernă care e scrisă pentru un anume sector... Dar marele examen se dă după terminarea facultății. Atunci!"

Și s-a retras politicos lăsînd în urmă o dîră de fum ca o umbră mirată.

Desăvîrșirea este scopul suprem al omului; acțiunea infinită de a se desăvîrși este menirea lui

J. G. FICHTE

Cazuri izolate, firește, dar care populează în mod bizar peisajul facultăților noastre. Și dacă la prima vedere par niște simple accidente, ele reflectă din plin o mentalitate alimentată fie de lipsa lor de resort interior, fie de mediul familial, fie de impasibilitatea colegilor.

Nepăsarea lui Petcu Mugurel care nu-și dorește deocamdată nimic de la viață în afară de scurgerea lentă, plicticoasă a anilor, nerealizarea lui Klein Hardy, motivată ilar prin lipsă de curaj, sfidarea și disprețul lui Bălașa față de tot ce-l înconjoară, față de anii de studiu pe care-i prelungește ca pe o convalescență fără orizont, don-quijotismul lui Enăchescu — toate acestea nu-s decît punctele de reper ale unui fals itinerar.

Cît o să dureze această drumeție fără țeluri, acest vagabondaj intelectual în care se complac comod, nestînjeniți de nimeni? Nu i-a întrebat nimeni pînă acum ce fac cu acest capital prețios al tinereții care este timpul? Pînă cînd vor continua să rămînă pete de lene și de rușine peste prezența majoră a miilor de studenți care se dăruiesc cu pasiune cărții?

Marta CUIBUȘ și Mircea ICHIM

Studiantina

CARTEA DE AUR A FACULTĂȚII

Am participat la mai multe dezbateri pe facultăți a documentelor celei de a VI-a Conferințe a U.A.S.R. Printre multele propuneri majore și entuziaste vizînd căi și metode care să îmbunătățească în continuare învățămîntul nostru superior, venite de la studenți și dascălii lor, am reținut una de semnificație. Un filolog bucureștean propunea o „Carte de aur" a fiecărei facultăți. O carte care să conserve, ca pe niște pilde de preț pentru viitoarele generații, faptele de studiu și cercetare, de izbînzi, ale studenților cu care facultatea se mîndrește.

Nu există nici o biografie a unui om de seamă în care să nu fie marcată, la loc de cinste, facultatea pe care a urmat-o, rolul ei în destinul creator al celui tenace și, incontestabil, vor fi pomeniți profesorii care au călăuzit destinul lui.

Văd, de pildă, în „Cartea de aur" a Conservatorului bucureștean o pagină care reproduce un citat dintr-un ziar străin: „O cîntăreață strălucită a cîntat aseară în Belgia — Marina Krilovici" și adăugat apoi simplu: „studentă la Conservatorul nostru. 1966".

Sau, pe altă pagină, la Facultatea de construcții navale din Galați, numele lui Matei Kirali în dreptul lucrării sale — invenție la scară mondială: „Istoricul și perspectivele de dezvoltare a navelor cu aripi simerte și cu pene de aer".

La Facultatea de limbă și literatură română din București văd pe altă filă, trecute numele celor doi studenți care au realizat în timpul studenției și cu sprijinul profesorilor primul dicționar spaniol-român.

Văd o „Carte de aur" perpetuu deschisă la toate facultățile. O carte frumoasă!

A DOUA PASIUNE COMPATIBILĂ CU PRIMA

Vreau să scriu cîteva cuvinte frumoase despre un student-artist. Sînt uneori „subiecte", mai ample sau mai restrînse, pe care nu știi cum să le tratezi, în sensul că fiecare variantă scrisă ți se pare că spune prea puțin. De aceea cred doar că, vorbind despre Ion Lungu, ar trebui să vorbesc despre două pasiuni ireductibile: una, aceea a profesiunii de inginer constructor, de care îl mai desparte un an; a doua, aceea de sculptor cu care s-a logodit abia acum trei ani. În ce privește prima, se pot aduce oricînd evidențe: elogiile profesorilor, notele mari, proiectele de pînă acum, cuvintele colegilor. Vreau, de aceea, să încerc să o definesc pe cea de-a doua.

O explicație satisfăcătoare Ion Lungu nu poate da la întrebarea cum (?) s-a ivit ideea de a sculpta. Mie îmi place să cred că nu el a descoperit sculptura ci, în ziua aceea, arta l-a descoperit pe el. Și Ion Lungu se mira de sine: degetele știau să modeleze lutul, lutul prindea forme, formele vorbeau. Jovialului de pînă atunci îi lipsea un mod de a exprima cealaltă latură a sufletului său, gravă și melancolică, pe care cuvintele și gesturile o ascundeau. Formele de lut au început să se înmulțească și să „spună". Ceea ce mă face să vorbesc despre Ion Lungu ca despre un artist e următoarea constatare: cu toate că pînă la ora de față e un „amator", el nu are „tentații" — de trei ani lucrează la un singur motiv pe care l-aș numi „în căutarea echilibrului de sine". Aplecat, cu capul pe mîini, omul lui Ion Lungu vrea să-și comunice întregul suflet în afară; descoperindu-se pe sine, implicit omul se va dezvălui pe sine. Fără a fi un clasicizant, Ion Lungu crede în neistovirea posibilităților tradiționale. L-am văzut mîngîind lutul ca pe ceva cald...

Și încă ceva: între cele două pasiuni ale lui, el stabilește un raport compatibil.

G. SUCIU

CASĂ DE CULTURĂ SAU DE... SINECURĂ

În anul 1966, Casa de cultură a studenţilor din Bucureşti a folosit un buget în valoare de 1 315 000 lei. Pentru 1967 cifra planificată a scăzut, după cum afirmă şeful contabil, la 1 208 700 lei, dar, evident, trebuie să adăugăm aici şi surplusul de 160 000 lei prevăzuţi aparte prin planul de investiţii. Întreaga sumă este destinată să constituie „suportul material" al unei activităţi fructuoase ! În ce măsură se realizează acest deziderat ? Care e metamorfoza cifrelor pomenite mai sus ?

Prima constatare ? O considerabilă parte din buget se cheltuieşte în „zona" pur administrativă. 95 000 lei „se duc" pe „apă, lumină, încălzit". 142 000 lei vor fi înghiţiţi de reparaţia clădirii şi a obiectelor de inventar ; 120 000 lei sînt rezervate „altor prestări de servicii" (?). În plus, sumele „minore" : 20 000 — materiale administrativo-gospodăreşti (petrosin, săpun, becuri), 51 000 — obiecte de inventar (maşină de spălat rufe, perdele pluş, mochete, scaune etc.)...

Nimeni nu contestă faptul că întreţinerea unui local este un lucru costisitor. Dar, din păcate, ÎN CASA DE CULTURĂ A STUDENŢILOR DIN BUCUREŞTI NU SE PREA VEDE CĂ S-AU INVESTIT ATÎŢIA BANI. Spaţiul este neîngrijit, pustiu, săli întregi sînt aglomerate de mese şi scaune neaspectuoase. Reparaţiile şi restructurările care se întreprind nu sînt făcute conform unui plan chibzuit — şi ca atare operaţiile devin „cîrpăceli" care nu rezolvă mai nimic ; un club onorabil amenajat şi dotat nu există, scena e din nou „propusă pentru renovări".

Anul acesta vor fi cheltuiţi 33 000 de lei cu materiale de propagandă, în speţă, cu afişe incolore pe care le găseşti în vrafuri prin birourile Casei în loc să le afli răspîndite în tot Bucureştiul. Nu este, credem, suficient să se împartă suma globală în rubrici şi coloniţe şi nu vedem motiv de autoliniştire în demonstraţiile riguroase, aritmetice, că sumele cheltuite, adunate din aceste coloniţe şi rubrici, corespund exact planificării iniţiale.

★

Mai există în acest buget de peste un milion şi nişte bani rezervaţi — ca să folosim o expresie a financiarilor Casei de cultură — „artisticului". Sînt prevăzuţi, de pildă, 25 000 lei NUMAI pentru materialele necesare confecţionării decorurilor (subliniem că ansamblurile artistice n-au dat în primul semestru nici un spectacol, iar formaţia de teatru „ne-a încîntat" cu două vodeviluri realizate penibil), 40 000 lei — necesari costumelor, 36 000 lei pentru peliculă şi prelucrarea ei ! ! ! În schimb... bunei desfăşurări a activităţii TUTUROR cercurilor — care ar trebui lărgită şi integrată în programul Casei — i se acordă... 8 000 lei. Exact cît şoferului, pentru îngrijirea maşinii. Într-o convorbire cu responsabila clubului, aceasta, pe bună dreptate, se întreba ce va face cu magnetofonul şi combina dacă nu i se dă posibilitatea să-şi creeze o fonotecă foarte bună, iar pe de altă parte ce concursuri va întreprinde cînd n-are un leu pentru premii ?

Toate constatările evidenţiază faptul că pentru o parte însemnată din activitatea propriu-zisă a Casei de cultură se alocă prea puţin comparativ cu suma repartizată anual acestui resort, iar banii sînt irosiţi fără rost.

★

Alt aspect produce mai ales o mare senzaţie : la Casa de cultură a STUDENŢILOR, aproximativ 50% din buget, adică 631 000 lei se consumă cu... SALARIILE PERSONALULUI; fiindcă această instituţie, excluzînd posturile suplimentare plătite de C.U.A.S. Bucureşti — are 53 de angajaţi ! ! !

Sectorul artistic, de pildă, are o schemă de instituţie profesionistă. Teatrul Mic, de altminteri, cu aproximatv acelaşi personal pe care Casa de cultură îl pune la dispoziţia ansamblului de teatru, susţine o stagiune permanentă. Şi am adăuga noi : la ce nivel ! ! !

Considerăm cu totul exagerat planul forţelor de muncă aprobat pentru această instituţie — care e a studenţilor şi în care aceştia trebuie să joace un rol principal. Şi cu atît mai mare ni se pare risipa — privind cine sînt o parte din aceşti salariaţi şi care este programul pe care îl oferă Casa de cultură din Calea Plevnei...

★

Spiridon Dan Cojocaru, destul de proaspăt absolvent al I.A.T.G — a venit la Casa de cultură în septembrie 1966, după o scurtă carieră la Teatrul de Stat din Timişoara. Contra postului din Bucureşti şi a salariului de 1 400 lei s-a obligat să devină coordonatorul sectorului artistic şi regizorul său principal. Garanţia izbînzii în noua profesie ? A fost suficientă o poză de expert, o conversaţie studiată despre arta regiei, asigurări entuziaste cînd a fost cazul...

Însă vine momentul cînd funcţia cere să acţionezi conform pretenţiilor ei şi „teatrul" nu mai poate salva aparenţele. Rezultatul ? Deocamdată, aproape nul. Nu pentru că n-am asistat la nu ştim cîte premiere, ci pentru că : aşteptăm şi la ora aceasta un valoros spectacol de estradă (prima sa tentativă a cam fost un eşec !) ; teatrul studenţesc e o simplă etichetă sub care studenţii I.A.T.C. îşi joacă reprezentaţiile de la „Casandra", iar interpreţii Casei de cultură — „Paharul cu apă" ; marele reviriment pe care pretinde că l-a adus Spiridon Cojocaru pe scena bucureşteană a studenţilor este un vechi vodevil al lui Alecsandri, jucat de altminteri chiar de către dînsul, în turneele pe care le întreprindea prin regiunea Banat, acum cîtăva vreme...

Mare regizor, beneficiind de o remuneraţie tot mai mare (1 400 lei pe lună) este şi Paula Chiuaru-Ciofu. De unde pînă unde ? Asta-i cam greu de stabilit... Absolventă a I.A.T.C. la Facultatea de actorie, adesea criticată pentru superficialitate, veşnic sancţionată pentru indisciplină de către direcţiile teatrelor prin care a trecut — n-avea rostul şi în nici un caz dreptul să ocupe în cadrul Casei de cultură postul de regizor.

Din luna octombrie 1966, Paula Chiuaru-Ciofu a pus în scenă piesuţa „Harţă Răzeşul" şi a pregătit un recital de versuri Labiş. Asta putea să realizeze — mai ales la nivelul la care au fost prezentate — şi un simplu student ! Credem că ne-a „costat" suficient experienţa şi în urma unei atît de prodigioase activităţi regizorale e cazul să renunţăm la salariata... Ciofu. (De altfel, sîntem informaţi că de cîteva zile Ciofu şi-a prezentat benevol demisia).

★

Apoi, cu 29 000 lei, cît „costă" săptămînal programul integral de activităţi al Casei de cultură, trebuie să recunoaştem că plătim cam scump ceea ce ni se oferă.

Să dai 58 000 lei şi să constaţi că, din totalul manifestărilor afişate pentru 14 zile, 11 au fost suspendate ori amînate, e greu de acceptat. Şi de ce ? Iată unul din motive : în 16 martie chiar angajatul Casei, Petre Magdin, a uitat că are spectacol şi n-a venit să dirijeze orchestra de estradă.

★

„La Casa de cultură lucrurile merg mai prost ca niciodată — ne mărturisea directorul adjunct Arsene Tadeu. Nu mă pot ocupa de conducerea ei ; atribuţiile mă depăşesc. Am altă profesiune, alte idealuri. Întîi am fost avansat în funcţia de director adjunct, pe urmă a plecat fostul director şi mi s-a dat să girez funcţia lui... Să se aducă în post de conducere cineva care-i făcut pentru asta !".

★

După acest bilanţ, pe „etape", oferit în rîndurile de mai sus, ar trebui să se tragă linie şi să se adune... concluziile. De către forurile în drept : Ministerul Învăţămîntului şi Consiliul Uniunii asociaţiilor studenţilor din Bucureşti. Fiindcă această sumă repartizată — care ar trebui să constituie suportul unei activităţi fecunde şi diverse — nu îşi află în actualul program al Casei de cultură a studenţilor acoperirea. Nu în aur, cum se spune simbolic, fiindcă am cere prea mult, ci într-o activitate culturală cît de cît satisfăcătoare.

Roxana COSTACHE

OPINII UNIVERSITARE

SĂ NU UITĂM: „Oedip rege" a fost scrisă cu mai bine de 2000 de ani în urmă

Ideea de studiu, ca necesitate ar părea un imperativ tautologic, fiindcă astăzi evitarea studiului, implicit şi a celui clasic, echivalează cu o abdicare de la condiţia umană.

În grăbitul secol 20, necesitatea studiului clasic, în sensul apropierii nemijlocite de leagănul culturii europene, cultura elină şi romană, trebuie să reprezinte o latură esenţială în cultura intelectualului contemporan.

Activitatea personalităţii în sensul unei dinamici a culturii prin apropierea nemijlocită de marile opere ale idealului clasic în sensul estetic hegelian nu constituie numai o simplă operaţie de cunoaştere a unui moment al civilizaţiei umane, ci o sursă nesecată atît din punct de vedere gnoseologic cît şi formativ. Cu aproape 30 de secole în urmă curiozitatea umană pentru adevăr şi frumos se vedea concretizată în **Theogonia** lui **Hesiod**, poem simbolic despre devenirea universului fizic. Încercarea de explicare a universului, nu prin cataclisme originare, ci printr-un sumumum de legi încărcate de afectivitatea cunoaşterii, incită peste timp la organizarea şi sistematizarea informaţiilor cucerite pe diverse planuri de gîndirea omenească. **De rerum natura** — celebra sociogonie a lui **Lucreţiu** — uimeşte şi astăzi prin intuiţia ştiinţifică a unor fenomene ale vieţii sociale şi biologice, al căror adevăr esenţial este descoperit de-abia în ultimele secole. Condiţionarea istorică şi psihologică a limbajului, apariţia sentimentelor sociale ca fundament al civilizaţiei, instaurarea domniei dreptului şi a legilor, intuirea exactă a fenomenelor naturale şi fiziologice, anularea explicaţiei fenomenelor prin mit şi supranatural, transformă opera lui Lucreţiu într-un tratat ştiinţific, general valabil atît ca valoare artistică cît şi gnoseologică, demn de studiat pentru îndrăzneala ipotezelor şi lirismul previziunilor.

Celebrul dicton din **Georgicele** lui **Virgiliu** : **„Labor omnia vicit improbus"** este îndemnul unei epoci de cultură ce condiţionează progresul de munca neprecupeţită, de curiozitatea mereu trează a creaţiei, de setea de cunoaştere niciodată limitată în cadrul infinitelor posibilităţi umane.

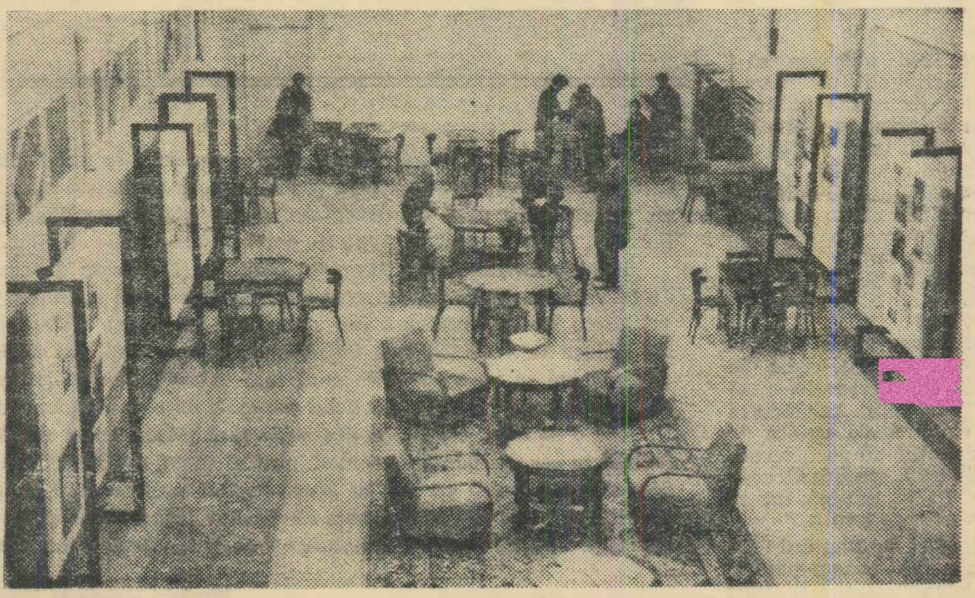
Conf. dr. C. Poghirc, prodecanul Facultăţii de limbi romanice şi clasice, ne indica într-o discuţie cîteva din greutăţile pe care le pot întîmpina studenţii în abordarea studiului clasic : **„În revistele şi gazetele de specialitate nu există suficiente traduceri, suficiente articole de referinţă. O odă de Horaţiu, de exemplu, trebuie să aştepte volumul pentru a fi cunoscută. Trebuie traduse şi tipărite mai multe lucrări aparţinînd culturii clasice greceşti şi latine, fiindcă acestea conţin importante izvoare ale culturii şi istoriei poporului nostru. Important ca orice componentă a studiului în general, studiul clasic n-ar putea aduce decît beneficii de ordin metodologic şi formativ pentru întreg tineretul studios, pentru fundamentarea orizontului cultural-ştiinţific necesar intelectualului contemporan".**

Prof. dr. Emil Repciuc, de la catedra de anatomie a I.M.F., acceptînd ideea necesităţii studiului clasic şi pentru studenţii altor facultăţi, ne releva atributele inegalabile ale subiectului discutat : „Cultura veche, îndeosebi cea greacă şi latină, oferă exemplele unor tipuri morale de înaltă concepţie umană. Simbolurile de mare profunzime ale culturii clasice ar trebui să fie cunoscute în amănunt de orice student, indiferent dacă studiază agronomia, fizica atomică sau chimia industrială. Din păcate, puţinele traduceri, lipsa unor ediţii bilingve şi a unei popularizări corespunzătoare face ca acest studiu să fie puţin accesibil. Studiul clasicilor greci şi latini nu trebuie impus ex cathedra, deoarece el este şi un minunat mijloc de recreere morală şi psihică. Pentru studenţii de la I.M.F. ar fi foarte util dacă s-ar edita fragmentele rămase din **„Anatomia şi fiziologia omului"**, datorate lui Galen, operă importantă atît ca valoare informativă cît şi istorică".

Imensul tezaur de cultură al antichităţii eline şi romane a fost permanent o sursă de regenerare spirituală a unor epoci fertile ale cunoaşterii, devenind cu atît mai mult astăzi în societatea noastră o sursă a cunoaşterii virtuţilor umanismului, concretizată în valenţele formative, în redimensionarea actuală a posibilităţilor nelimitate deschise în faţa culturii şi ştiinţei. Studiul modelelor clasice accelerează drumul căutărilor, contribuind la o mai bună cunoaştere a posibilităţilor creatoare, a metodei de creaţie ce susţine procesul de maturizare intelectuală, unde nesiguranţa personalităţii în formare se transformă în spontaneitate dezinvoltă.

Nu este posibilă, oricît de cuprinzătoare ar fi, cunoaşterea culturii contemporane fără familiarizarea impusă de frecventarea modelelor antice.

Călin STANCULESCU

În aşteptare... la clubul Casei de cultură

RELIEF

(literar)

APRILIE, CÎND EVOCĂM POEȚII...

Strădania pilduitoare a poetului Gheorghe Tomozei și nedezmințita pasiune pentru evocarea marilor creatori a lui Erich Nussbaum au făcut ca în acest început de aprilie ecranul să înflorească de zîmbetul generos, contaminant al lui Nicolae Labiș.

Există în suita de imagini ce se perindă pe ecran — priveliști ale copilăriei, fotografii reprezentîndu-l pe Labiș în ipostazele cele mai diferite și mai revelatoare pentru un poet contemporan — cîteva pagini de istorie literară vie, unice în felul lor. Dialogul lui Tomozei cu cei pentru care Labiș, în ciuda precocei sale celebrități, era tot Nelu — fiul și fratele iubit cu o duioșie tulburătoare — e tot timpul sugrumat de o durere înăbușită, fiecare cuvînt inecîndu-se parcă în lacrimi.

Dincolo însă de această rememorare gravă și cutremurătoare, pe care ți-o impune întîlnirea cu poetul căzut la **„douăzeci de ani și încă unul"**, filmul reușește în mod exemplar **să arate** publicului, simplu și convingător, viața pe cît de scurtă pe atît de plenară a unui mare creator. Impresia cu care rămîn cei care vizionează filmul e de natură să sporească interesul și respectul pentru poet și poezie, fapt pentru care putem fi încă o dată recunoscători memoriei lui Nicolae Labiș toți poeții și cu atît mai mult noi, cei tineri, tovarășii de generație și prietenii lui.

Și tot în acest început de aprilie, acum trei ani, chiar în ziua cînd, iubite cititor, de pe băncile amfiteatrelor zăbovești cu privirea peste aceste rînduri înlăcrimate, pe patul unui spital din Giurgiu se lupta cu moartea, care se năpustise asupra lui năprasnic și pe neașteptate, poetul Mihu Dragomir.

Într-o asemenea dimineață de aprilie, cu soare mult aurind brazdele mari ale valurilor Dunării, cu sălcii șiroind de floare, pasul îndreptat spre masa de lucru, pe care-l aștepta o operă destinată tinerilor artiști din orașul dunărean, avea să se curme.

Cu numai zece zile înainte, într-o sîmbătă seara, Mihu Dragomir mă chemase să-l însoțesc, pe el și pe proaspătul ziarist de la „Scînteia tineretului", Ion Andreiță, într-un raid pe la reuniunile studențești despre care urma să scrie. Deși se simțea de-a dreptul terorizat de veșnicul său gînd — „Cîte am de scris!" — găsea totdeauna timp și pentru a răspunde la chemarea unui ziar, la invitația cititorilor dintr-o regiune — fie ea Maramureș, Suceava sau Hunedoara. Cît îi privește pe studenți, de aceștia era legat printr-o camaraderie aproape de coleg, întreținută ce-i drept și de contactul său aproape zilnic cu cei care băteau la porțile poeziei.

Pe mulți dintre poeții-studenți, unii dintre ei foarte cunoscuți, îi cunoștea de altfel încă din anii liceului, căci tot el fusese primul lor cititor pe vremea cînd poezia lor se îngemăna cu compoziția de la limba română.

Dacă ar fi să amintim numai pe Constanța Buzea, Gabriela Melinescu, Adrian Păunescu, talente pe care le întîmpinase de la primele versuri cu inegalabila lui solicitudine de mare poet și strălucit animator literar, și încă ar fi de ajuns pentru a reliefa intuițiile sale sigure. Interesant de remarcat este și faptul că printre cei menționați în ultima poștă a redacției semnată în „Luceafărul" se numără și Dumitru M. Ion, pe atunci elev în prima clasă de liceu, iar astăzi student. Literatura română contemporană îi datorează lui Mihu Dragomir, pe lîngă moștenirea poetică de o valoare încă nepreluită, și o întreagă pleiadă de veritabile talente cu care s-a îmbogățit datorită abnegației și dragostei marelui dispărut.

Anii petrecuți împreună cu Nicolae Labiș și Mihu Dragomir, amîndoi plecați dintre noi îngrozitor de timpuriu, unul la vîrsta tinereții mature, iar celălalt la cea a maturității tinere, mă îndeamnă către amintiri — sentiment atît de dureros, căci trebuie să evocăm viața unor oameni pe care i-am putea suna la telefon să ne trimită o pagină cum numai ei știau s-o scrie, sau să ne întîlnim cu ei într-un amfiteatru studențesc, sau să pornim într-o călătorie prin țară la Porțile de Fier sau la Lotru... Dar cîte nu sînt împrejurările în care dorim să-i fi găsit tot timpul alături de noi.

Au murit atît de tineri și noi înșine sîntem atît de tineri încît a ne depăna amintirile despre cei care pentru noi erau Lae și Mihu echivalează cu o impietate. Cu lacrimile nu se scriu amintiri.

Niculae STOIAN

P. S. E de necrezut : dar filmul despre Nicolae Labiș n-a putut beneficia de nici o secvență cinematografică și de nici o bandă de magnetofon, în care să se fi păstrat chipul și graiul lui Nicolae Labiș. Nu ne-ar mira ca acest lucru mîine să-l constatăm și în legătură cu Mihu Dragomir, ca și cu mulți alți scriitori ai noștri, dispăruți în anii din urmă. O asemenea indiferență față de conservarea mărturiilor vii ale operei și vieții creatorilor noștri e mai mult decît condamnabilă. Ce spun despre aceasta instituțiile noastre de istorie literară ?

Săpînța 1961. Alături de poet, al patrulea din dreapta, cunoscutul sculptor popular — Stan Dumitru Pătraș

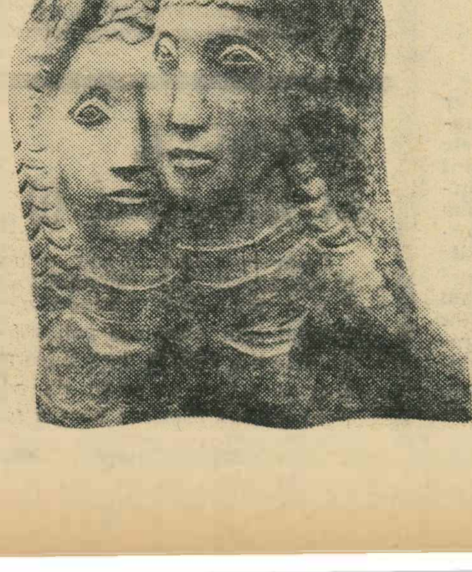
(plastic)

RETROSPECTIVA I. VLASIU

Ion Vlasiu promovează o artă eficient susținută de un subtext bogat în semnificații extrase din istoria ale cărei fapte, privite prin ferestre aburite de timp, îmbracă pelerina fastuoasă a legendelor. „Masa lui Pintea", masivă și totuși eliberată de gravitație, plutind parcă în aerul pămîntului din care s-a desprins ca o pală de ceață, oferă expoziției din sălile Dalles un centru de greutate, un ax în jurul căruia, mai aproape și mai departe, se răsucesc în liniște, îmblînzite de miinile sculptorului, marmura, lemnul și alabastrul.

Într-o lume asemeni celei pe care ne-o propune Vlasiu, dinamica sesizabilă a formelor face inutilă orice regie. Interdependente, lucrările se susțin totuși individual, prin structura lor contaminată de o mobilitate pe care numai o anumită lumină o poate evidenția și credem că nu greșim afirmînd că aceste lucrări au nevoie de un soare care să alunece deasupra lor nici mai repede și nici mai încet decît soarele nostru, al tuturor. Abia privind portretul lui Luchian, de pildă, fotografiat într-o grădină, vom înțelege, desigur, de ce același portret, dezavuat de lumini și umbre naturale, pare fad. Evident, muzeul și expoziția stabilesc un pod între public și opera de artă un sistem de relații care, de la caz la caz, avantajează sau dezavantajează opera. Dar aceasta e o problemă mai veche...

În cele mai bune lucrări ale sale, Vlasiu potențează pulsul filonului viguros al artei noastre populare, singura artă în care convenția estetică, lipsită de girul unui nume și al unei epoci determinate, își păstrează nealterate sensurile. Asemeni artizanilor cu experiență, el nu ignoră consistența materialului și izbutește să-l subjuge deplin șlefuindu-l, pentru că a șlefui înseamnă, înainte de toate, a elibera forma de echivoc. Iar triumful aparține în egală măsură materialului și limbajului sculptural care evoluează dezinvolt de la tandrețe („Ioana mică" pare să spună că și în tandrețe există un moment de relativă stabilitate) la incisivitatea „Măștii" din lemn.

Suplețea acestui limbaj își află originea în disponibilitatea artistului care il promovează, cunoscut ca o personalitate plenară, afirmată pe planuri diverse. Talentul acestei personalități statornicește în toate fibrele pe care le depistează în lemn, în marmură și în alabastru un echilibru statornic, o senină tate anume, profund optimistă („Mireasa" este nostalgică numai ca mireasă) și structurate în spațiul din jurul nostru aceste fibre vibrează datorită tensiunii lor lăuntrice, imperceptibile și dramatice, fără de care nimic nu poate aspira la o împlinire. Și dacă o neliniște umbrește o piatră sau un bronz, aceasta va fi întotdeauna o neliniște tonică și nicidecum acel soi de stagnare a gesturilor într-o sumă de reacții stereotipe sau o limitare la o conduită care e cu atît mai tulburătoare cu cît refuză deliberarea.

Dar, înainte de toate, atrage atenția registrul tematic generos al artistului. „Himeră" și „Michelangelo", „Maternitate" și „Triptic eroic", „Lebăda", „Peștele" și „Muza" și nenumărate alte lucrări mărturisesc preocupări diverse — într-un cuvînt plenitudine.

Mihai PELIN

PUNCT CONTRA PUNCT

● Duminica trecută, Televiziunea ne-a prezentat o piesă antică: „Troienele" de Euripide în versiunea lui Sartre. Fie aceasta un început : aplecarea spre marele repertoriu clasic, atunci cînd cele mai multe dintre teatre îl ocolesc cu candoare. Regizorul (Petre Sava Băleanu) s-a folosit din plin de avantajele camerei de luat vederi pentru a nuanța mesajul umanitar al piesei : tragedia antică s-a transmis concludent și cu finalitate tonică. Olga Tudorache (Hecuba) și-a mai adăugat o creație izbutită activității ei. În rol: Gina Patrichi (Andromaca), Valeria Seciu (Casandra). Ion Marinescu a realizat un cuceritor bîntuit de dureri, dar supus destinului necruțător.

● Marii artiști ai cuvîntului pun în circulație dincolo de o ideație superioară și anumite formule care-i consacră. E destul să rostim „Cronica optimistului" ca să ni-l reprezentăm pe George Călinescu. „Biletele de papagal" ni-l apropie de suflet pe Tudor Arghezi. În sfîrșit ca să mai aducem un exemplu recent, Paul Anghel scrie o „Arhivă sentimentală". Asemenea „formule" îi reprezintă pe cei care le-au creat și susținut prin condeiul lor și a le împrumuta înseamnă a comite cel puțin un gest nepios : „Teze și antiteze" ne aducea totdeauna în memorie pe marele artist Camil Petrescu. De aceea ne miră că un dramaturg de talent ca Paul Everac a „preluat" această formulă. Consacrînd un artist, ne îndoim că ea îl va consacra și pe al doilea...

● O dată cu prezentarea pe ecrane a seriei a II-a (Natașa Rostova) din „Război și pace", intențiile lui Serghei Bondarciuk de a realiza un film de o construcție riguros structurată ni se par confirmate. Dincolo de tentațiile dimensiunilor panoramice, filmul depășește calea simplei „ecranizări", tinzînd spre o interpretare a textului tolstoian fidelă și în același timp originală.

G. S.

BAROCK AND ROLL

Doi muzicieni americani, Fritz Spiegel și Harry Wild, au reunit pe un disc cîteva din cîntecele de succes ale grupului Beatles sub titlul „Barock and Roll împreună". Numai că autorii au încercat, printr-un decupaj muzical, să alcătuiască mici simfonii, cu allegro, menuet sau coda, căutînd paralelisme cu partiturile lui Mozart sau Beethoven. Și astfel s-a născut „Eine Kleine Beatle music". Acum i-a venit rîndul lui Wagner, care este adaptat în stil ye-ye : „On the Beatle beat". Cine va urma nu prea are importanță...

NOAPTE BUNĂ!

Un spital din Sidney utilizează în prezent un aparat telefonic pentru a adormi copiii înainte de a suferi o intervenție chirurgicală. Pentru a nu neliniști pe micii săi pacienți, doctorul R. Hugues de la spitalul Hornsby a reușit să adapteze un mic telefon la aparatul de anesteziat.

Doctorul, care în majoritatea cazurilor efectuează operațiile seara, face legătura telefonică cu unul din părinții copilului și-i încredințează acestuia aparatul. Copilul bucuros că poate vorbi cu tatăl sau mama sa, duce aparatul la ureche, iar gazul care străbate microfonul îl va adormi imediat. Micul pacient va reuși doar să mai audă... „Noapte bună, dragul meu" !

UN SPION PE URMELE LUI B.B.

În timpul călătoriei făcute de Brigitte Bardot în S.U.A., vedeta a fost fără răgaz urmărită de un spion foarte cunoscut. E vorba de

François Reichenbach, unul din pionierii cinė-veritė-ului care realiza un documentar pentru televiziune : „Viva Bardot". Împreună cu un fost automobilist de performanță, Reichenbach a fondat o mică societate producătoare de scurtmetraje. „Eu fac etnologie, spunea el. La plecare eram o echipă decisă să cucerească America : Brigitte, croitorii ei, coaforul, agentul de publicitate, detectivul particular și „maman" Olga Horstig, impresarul ei. Ne așteptam să fim primiți cel puțin ca Papa sau De Gaulle, dar pe aeroport nu erau decît cîțiva ziariști puși pe răutăți. De-abia în ziua premierei filmului (Viva Maria) mulțimea s-a adunat pe Broadway : peste 5 000 de oameni. Brigitte e un fenomen, ca Orson Welles, Piaf sau El Cordobes. Dar nu asta am vrut să arăt. Eu filmez ceea ce-mi place și-mi place ceea ce filmez. Și pot să spun că, grație aparatului meu de filmat, am descoperit, cunoscut și iubit pe Brigitte Bardot".

PARIZIENII ȘI BASTILIA

Cîteva răspunsuri la întrebarea : Ce credeți despre luarea Bastiliei ?

— Sub coloană (ridicată pe locul celebrei închisori după distrugerea ei) este capul lui Socrate adus de Napoleon din Egipt.

— Este o amintire de școală. Acum mă ocup de comerț...

— Aș fi vrut să fiu acolo. Aș fi filmat poate ceva. Aș fi putut fi omorît și pus în imposibilitatea de a vă răspunde.

— Bastilia era o închisoare pentru nobilii ce nu dispuneau de un apartament mobilat. Regele a notat în jurnalul său la 14 iulie : „Nimic de semnalat". Spălătoresele din Saint Antoine au luat Bastilia. Azi cu mașinile de spălat electrice nu se mai poate face așa ceva.

— Un simbol formidabil. Dar mai există și alte Bastilii de cucerit.

— Nu m-am gîndit niciodată. Dar cred că pietrele au servit la alte construcții, mai mult sau mai puțin discutabile.

— Ar trebui refăcută. Străinii vor s-o fotografieze și o caută în ghid.

MASCOTE STUDENȚEȘTI

Nu este vorba de o digresiune pe tema preparatului cu ciocolată, ci despre obiceiul cu rădăcini străvechi de a avea o „mascotă". Această practică (răspîndită la noi mai ales la proprietarii de autoturisme) e larg adoptată de studenții Universității din Londra.

Iată cîteva exemple :

— Colegiul Birkbeck : o bufniță aflată la grădina zoologică.

— Colegiul de știință și tehnologie din Chelsea : o ancoră fixată în beton de unul din protectorii celebrei Lady Hamilton.

— Colegiul din Northampton : „Regele Morcov al 3-lea", spînzurat de o lampă în holul colegiului.

— Colegiul Nou : „Abraham" — o noțiune abstractă... (?)

— Colegiul sir John Cass : o mînă ținînd un pește-insemn denumit „sigma".

— Colegiul Nou : Recent răposatei mascote broasca țestoasă Archemedia i-a succedat Theocrita.

— Școala de medicină St. Mary's Hospital : un butoi cu bere (pe care nu-l beau).

— Școala de farmacie : crocodilul Oni, de 2 metri.

FEMEILE CĂRȚI

Casa de mode Pierre d'Alby din Paris a lansat recent o modă-comics. Pe rochiile, bluzele sau fustele puse în vînzare sînt imprimate benzi desenate conținînd aventurile celui mai nou erou de literatură științifico-fantastică : Flash Gordon. Imaginile colorate sînt reproduse pe fond alb, galben sau bleu. Succesul comercial a sugerat autorilor ideea imprimării unor noi povestiri de aventuri pe genți, portofele, port-ochelari, hîrtie de ambalaj, perdele... Deja alți eroi de foiletoane desenate sînt propuși pentru a împodobi vestmintele : Sandra, Mandrake, Fantoma... În sfîrșit, spun ironicii, poți „citi" o femeie de la un cap la altul...

FLASH

ANGSTROMII ÎN ALARMĂ

Puterea de mărire a microscoapelor electronice este în continuă creștere. Astfel, în Japonia a fost fabricat recent un microscop electronic YEM-7, care mărește de peste 250.000 de ori. Cu ajutorul acestui microscop se pot distinge dimensiuni de 4,5 Angstromi, tensiunea de accelerare a electronilor fiind în acest aparat de 50,80 sau 100 kV.

ANOMALIE GEOTERMICĂ

Temperatura scoarței pămîntești crește cu un grad Celsius cu fiecare 35 de metri adîncime. În R. P. Ungară, însă, pe o întindere de 40.000 km. p, creșterea temperaturii cu adîncimea este mult mai rapidă: la fiecare 18 metri temperatura scoarței terestre crește cu un grad C. Acest fenomen reprezintă cea mai mare anomalie geotermică de pe Pămînt și se datorește existenței în această zonă a unei acumulări subterane de 4000 km. c. de apă avînd peste 50°C.

FAR PE LUNĂ

În America s-a construit un balon din aluminiu avînd 4,5 m. diametru. Balonul, realizat din piese detașabile, va fi lansat pe suprafața Lunei și va reflecta razele solare, servind drept far pentru astronauți.

DISPARE DALTONISMUL ?

Daltonismul, această boală care constă în a nu putea deosebi culoarea roșie de cea verde, este vindecabil. Într-un laborator din Tokio, unde s-a studiat în amănunt mecanismul vederii culorilor, s-a constatat că un curent alternativ de joasă intensitate poate acționa favorabil asupra retinei. Astfel, un curent de 77 Hz. întărește capacitatea de recepție a culorii roșii, în vreme ce-asupra receptorilor culorii verzi acționează satisfăcător un curent de 42,5 Hz. Medicii japonezi afirmă că expuneri repetate la acești curenți, cu durata de 10 minute timp de jumătate de an, transformă un daltonist într-un om cu vederea normală.

FANTASTICUL ÎN LITERATURĂ (I)

De la romanul gotic sau „negru" al sec. XVIII, de la romanul foileton și povestirile extraordinare, trecînd prin literatura polițistă și ajungînd la creația de science-fiction de astăzi, generații de adolescenți s-au pasionat pentru fantastic. Citiți în fiecare săptămînă opinii, amintiri și momente din istoria și evoluția literaturii fantastice...

AMBIGUITATEA FRICII

Omul își creează o civilizație și în același timp face loc legendelor care o neagă ; frica circulă prin folclor, poeme epice, tragedii, sub formele miraculosului și fantasticului — scrie Boileau-Narcejac. Acestea marchează punctul de contact între uman și inuman, între rațiune și irațional, superstiție. Omul n-are altă armă de apărare decît principiul contradicției. Gîndesc, deci sînt. Frica atinge sentimentul identității noastre ; ea este partea de umbră a lui cogito. Legată de natura noastră, frica e, de asemenea, o stare împotriva naturii. De aceea sîngele trebuie să fie meditat.

Literatura pacifică frica, n-o acceptă decît provizoriu, căci frica secretă de la sine antidotul său : explicația, liniștirea, catharsisul. Frica inutilă, zadarnică are valoare : altfel am resimți-o ca o indecență. Se poate merge pînă la capătul dragostei, urii, orgoliului ; ele se fortifică prin propriul lor exces — ca la Shakespeare. Nu se poate merge însă pînă la capătul fricii. Ea cheamă contrariul său : nevoia de securitate, între ele nu există fuziune (altfel am fi avut un gen definit de la început, ca tragedia), ci luptă, distrugere reciprocă — de unde și diversificarea genurilor în cadrul literaturii fantastice.

(În numărul viitor: „Cadavrul din castel").

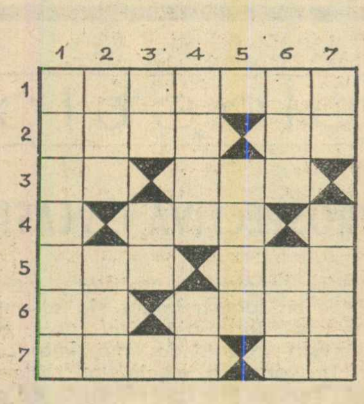
POEM ELECTRONIC

Pentru cei îndrăgostiți de lirica poetică a mașinilor de calcul transpunem mai jos unul din poemele compuse automat de mașina electronică PHOTON S 56.

LIMITELE LUMINII

Nu există nici o împotrivire
versiunea acestui plîns se poate
abate de la normă
în anumite împrejurări
explozia închisă în trup se
menține
absurd și ireal
pînă se întîmplă ceva
de felul vreunei erori mai mari
cînd toate ordinele celui care
citește
se opresc,
din vina programatorului.

DOI LA UNU!

Orizontal : 1. Neputință ; 2. Pod la chei... — Potriviri ; 3. Plantă erbacee — Pămînt nelucrat ; 4. Prefix — Își anunță sosirea prin aviz — Salutare ; 5. Sentimentală — Furt ; 6. Careu pentru... curcan — Uitată ; 7. A comunica la distanță — Întrebare pe patru roți.

Vertical : 1. Indiferență ; 2. Posomorîtă — Concurente ; 3. Grămezi de paie — Aluat ; 4. Bilete mai mici... — Categorie ușoară ; 5. Privitor la literatură — Artistică, prin cuvinte ; 6. Pămînt — Antipatia cîinelui ; 7. Doi la unu ! (pl.) — Polițe.

Emil POP

ORAŞUL CU MAI MULTE DENUMIRI

„Szeged-ul poartă mai multe denumiri în Ungaria". Miraţi la început de cuvintele însoţitorului nostru la Szeged, ne-am convins în cele două zile petrecute în mijlocul oamenilor şi al studenţilor din acest oraş de adevărul celor afirmate.

I se spune „Oraşul soarelui" pentru că este situat în Ungaria meridională, în sud-estul marii cîmpii maghiare, avînd un climat favorabil cu peste 2 000 ore însorite anual. Se cheamă, de asemenea, „Oraşul şcolilor", deoarece de-a lungul secolelor tineretul acestei regiuni s-a familiarizat cu ştiinţa şi cultura. Szeged-ul se numeşte şi „Oraşul festivalurilor în aer liber", fiindcă vara, anual, se organizează festivaluri pe uriaşa scenă din faţa catedralei din Piaţa Domului, care pot fi urmărite de peste 7 500 de spectatori.

Şi, în sfîrşit, Szeged-ul e denumit şi „Oraşul papricaşului", căci, într-adevăr, gustosul „papricaş de Szeged", pe care l-am servit la Cîrciuma marinarilor din Szeged, se bucură de o reputaţie mondială.

Szeged-ul, aşezat la confluenţa dintre Tisa şi Mureş, era o importantă aglomerare de populaţie încă în timpul formării statului ungar către anul 1000 al erei noastre. În 1246 regele Bela al IV-lea l-a înălţat la rangul de oraş liber. Dezvoltarea sa economică şi culturală a fost aproape complet întreruptă către anii 1526—1686, sub dominaţia turcă. În 1719 şi-a recîştigat dreptul de oraş liber regal; la începutul anului 1721 poseda un liceu de mare renume, iar în 1801 o imprimerie. În timpul renaşterii generale care a început după 1825, graţie influenţei binefăcătoare a lui Lajos Kossuth şi Istvan Szechenyi, oraşul ia un mare avînt. Participă activ la evenimentele revoluţionare ale anilor 1848—1849. Lajos Kossuth a rostit în 1848 un discurs celebru pentru formarea armatei populare, iar oraşul, în iulie 1849, a primit în azil Adunarea naţională şi guvernul revoluţionar.

După înăbuşirea revoluţiei, locuitorii Szeged-ului au dat un frumos exemplu de energie populară şi au făcut „să rodească pusta maghiară", ceea ce a dus la înflorirea agriculturii şi dezvoltarea oraşului. Acest mare elan a fost oprit de marea inundaţie a Tisei din 12 martie 1879, cînd practic oraşul a fost aproape în întregime distrus. Întreaga ţară şi toate capitalele europene au trimis ajutoare sinistraţilor.

La sfîrşitul secolului al XIX-lea industria şi comerţul capătă un nou impuls, noi întreprinderi şi alte instituţii, şcoli primare şi secundare apar în oraş. În acelaşi timp se dezvoltă mişcarea socialistă a muncitorilor împotriva exploatării capitaliste. Populaţia oraşului a salutat călduros revoluţia burgheză de la 31 octombrie 1918 şi proclamarea Republicii Sovietelor de la 21 martie 1919. În anul 1931 Szeged-ul devine oraş universitar prin înfiinţarea Universităţii din Szeged şi centru cultural al sudului ţării.

Eliberarea Ungariei de sub jugul fascist la 4 aprilie 1945 şi apoi proclamarea Republicii Populare Ungare la 24 ianuarie 1946 au deschis perspective noi oraşului Szeged, dezvoltarea sa economică şi culturală luînd amploare. În Szeged s-au construit mari întreprinderi care au schimbat caracterul oraşului, transformîndu-l într-un centru al industriei uşoare.

Astăzi, oraşul Szeged are o populaţie ce a întrecut 100 000 locuitori şi este unul din cele mai importante centre culturale ale ţării. Muzeul „Ferenc Mora" se bucură de o mare reputaţie în ţară, aici putînd fi admirate numeroase opere de artă, iar biblioteca „Somogyi", aşezată pe malul Tisei, are 1,5 milioane de volume.

Piaţa Domului, una din cele mai artistice din Europa, este construită după planurile lui Bela Herrich, în jurul catedralei străjuită de două turnuri înalte de 100 m. În catedrală se află una din cele mai mari orgi din Europa, cu 10 180 tuburi, unde se susţin permanent concerte de un nivel artistic remarcabil. Un grup entuziast de studenţi din Szeged, denumit „Colegiul artistic al tineretului", a lansat ideea organizării în această piaţă a festivalurilor în aer liber. După ce au obţinut sprijinul oraşului au început să dea din 1938 o serie de spectacole, care apoi au devenit anuale, repertoriul acestora lărgindu-se şi diversificîndu-se. Pe scena grandioasă au fost prezentate concerte, spectacole de operă şi balet; aici Pietro Mascagni a dirijat Cavaleria Rusticană. Războiul mondial a stins reflectoarele Pieţii Domului, dar în 1959 fanfarele răsună din nou. Visul iniţiatorilor a putut fi în sfîrşit realizat: o scenă monumentală între cele două turnuri, tribune pentru 7500 spectatori, devenind deja un forum artistic al culturii naţionale şi universitare.

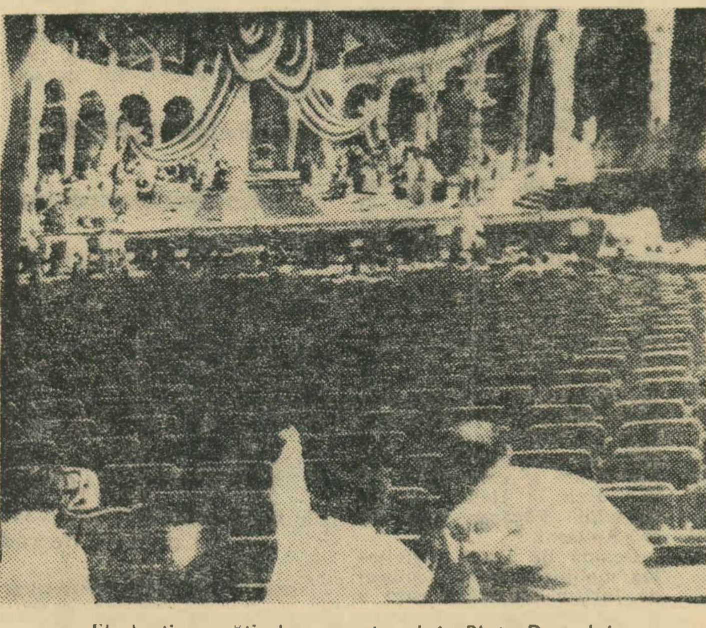
Cele două universităţi, o şcoală superioară pedagogică, o şcoală normală, liceele şi şcolile tehnice educă şi instruiesc tineretul din oraş şi din comitatul Csongrad.

Universitatea se află în Piaţa Dugonics şi din 1962 poartă numele lui Iozsef Attila, mare poet maghiar al clasei muncitoare. Aici învaţă peste 4 000 studenţi, sub conducerea a peste 320 cadre didactice, în trei facultăţi: Facultatea de ştiinţe politice şi de drept cu un număr de circa 1 000 studenţi, Facultatea de litere şi istorie cu peste 1 500 studenţi şi Facultatea de ştiinţe (matematică, fizică, chimie, ştiinţe naturale, geologie, geografie) cu aproape 1 500 studenţi.

Universitatea de medicină are o singură facultate, de medicină generală, şi un număr de aproape 1 100 studenţi şi 400 cadre didactice. Întîlnindu-ne cu conducătorii organizaţiei K.I.S.Z. (Uniunea Tineretului Comunist Maghiar) din Universitatea de medicină, ei ne-au relatat despre activitatea bogată a cercurilor ştiinţifice studenţeşti, a ansamblurilor corale, de dansuri, de muzică populară şi de jaz ale Universităţii, ale Colegiului de artă (cursuri de istoria artei, a muzicii, a cinematografiei cu exemplificări), a sportivilor-studenţi din clubul atletic al Universităţii.

Szeged-ul este în acelaşi timp şi un centru turistic important al Ungariei. Situat la 170 kilometri de Budapesta, la 55 kilometri de Nogylak (punct de frontieră cu România) şi la 14 kilometri de Röszke (punct de frontieră cu Iugoslavia), legat de Budapesta printr-o reţea feroviară intensă şi printr-o excelentă autostradă, oferă posibilităţi multiple de odihnă, excursii pe apă şi distracţii.

Constantin LUCA

Studenţi pregătind un spectacol, în Piaţa Domului

AGENDĂ

Joi, 6 aprilie, a plecat spre Sofia o delegaţie a U.A.S.R., condusă de tovarăşul Iuliu Fejes, vicepreşedinte al Comitetului Executiv al U.A.S.R., care la invitaţia Consiliului studenţesc al U.T.C.D. va face o vizită în R. P. Bulgaria.

LUCRĂRILE CONGRESULUI U. I. S.

Cuvîntul preşedintelui U.A.S.R. Mircea Angelescu

ULAN BATOR (prin telefon de la trimisul nostru, Fred Mahler): *În capitala R. P. Mongole au continuat săptămîna aceasta lucrările Congresului Uniunii Internaţionale a Studenţilor. Au luat cuvîntul reprezentanţii a numeroase organizaţii studenţeşti din diferite ţări ale lumii. Miercuri, 5 aprilie, Congresul U.I.S. s-a încheiat.*

În cuvîntul rostit în cadrul dezbaterilor privitoare la raportul de activitate al Comitetului Executiv al U.I.S., preşedintele U.A.S.R., Mircea Angelescu, a subliniat că o trăsătură caracteristică a epocii contemporane o constituie desfăşurarea pe scară mondială a procesului de afirmare a fiinţei naţionale a popoarelor interesate să înfăptuiască o colaborare internaţională fructuoasă, întemeiată pe dreptul fiecărui popor de a fi stăpîn pe soarta sa, de a decide singur calea dezvoltării sociale, economice şi politice, fără nici un amestec din afară. El a scos în evidenţă necesitatea ca U.I.S. să sprijine în continuare lupta tineretului universitar alături de popoare împotriva imperialismului, colonialismului şi neocolonialismului, pentru securitate internaţională democraţie, pace şi progres social.

Reafirmînd sprijinul şi solidaritatea deplină a studenţimii române cu lupta dreaptă a poporului şi studenţilor vietnamezi, vorbitorul şi-a exprimat încrederea că cel de-al IX-lea Congres al U.I.S. va constitui o puternică manifestare a solidarităţii internaţionale a tineretului universitar cu forţele progresiste care se ridică împotriva politicii cercurilor imperialiste şi în primul rînd cu lupta dreaptă şi plină de abnegaţie a poporului şi studenţilor vietnamezi împotriva agresiunii S.U.A., pentru dreptul său sacru de a decide în mod liber şi suveran asupra problemelor independenţei, unităţii şi reconstrucţiei patriei sale.

În intervenţia sa, reprezentantul U.A.S.R. a arătat că o dorinţă arzătoare a popoarelor şi a studenţimii din toate ţările este aceea de a trăi într-un climat de pace, colaborare şi înţelegere între popoare, de a înlătura primejdia pe care o prezintă cursa înarmărilor, precum şi existenţa şi puterea de distrugere fără precedent a armelor nucleare.

Studenţii ca şi opinia publică mondială nutresc convingerea profundă că pentru eliminarea pericolului nuclear şi pentru garantarea securităţii tuturor statelor este imperios necesar să fie interzise armele nucleare, să fie distruse stocurile existente, iar energia atomică să fie folosită în scopuri paşnice.

Studenţii români, animaţi de năzuinţe comune cu colegii lor din celelalte ţări europene, sînt vital interesaţi în asigurarea păcii şi securităţii pe continentul european, în dezvoltarea între toate statele a relaţiilor politice, economice, tehnico-ştiinţifice şi culturale pe baza principiilor suveranităţii şi independenţei naţionale, neamestecului în treburile interne, egalităţii depline în drepturi şi avantajului reciproc, fiind convinşi că Europa, care a adus un aport de seamă la înflorirea civilizaţiei şi progresului societăţii umane, poate astăzi să contribuie în mare măsură la însănătoşirea vieţii internaţionale, la preîntîmpinarea unui război mondial şi asigurarea unui viitor paşnic al popoarelor.

Trecînd în revistă preocupările actuale ale asociaţiilor studenţilor din ţara noastră, reprezentantul U.A.S.R. a expus direcţiile viitoare ale activităţii U.A.S.R. în lumina celei de-a VI-a Conferinţe pe ţară, pentru stimularea interesului studenţilor în pregătirea de specialitate, pentru întărirea contribuţiei sale la continua modernizare a procesului de învăţămînt, la ridicarea conţinutului şi metodicii de instruire şi educare la nivelul cerinţelor economiei, ştiinţei şi culturii contemporane. Uniunea Asociaţiilor Studenţilor din România dezvoltă legăturile frăţeşti cu organizaţiile studenţeşti din toate ţările socialiste, militează pentru lărgirea relaţiilor de cooperare şi îşi manifestă activ solidaritatea cu lupta pe care studenţii şi organizaţiile lor din Asia, Africa şi America Latină o duc, alături de popoare, pentru cucerirea şi consolidarea independenţei naţionale, împotriva imperialismului, colonialismului şi neocolonialismului, pentru un viitor de pace şi progres. U.A.S.R. dezvoltă în acelaşi timp legăturile şi contactele cu uniunile naţionale studenţeşti care luptă pentru reforma şi democratizarea învăţămîntului, pentru apărarea intereselor vitale şi înfăptuirea năzuinţelor legitime ale studenţilor.

Arătînd că în epoca noastră de revoluţie tehnico-ştiinţifică un număr tot mai mare de tineri năzuiesc să dobîndească o pregătire temeinică, o înaltă specializare, pentru a putea în acest fel să contribuie la progresul cunoaşterii umane, delegatul U.A.S.R. a subliniat că U.I.S. trebuie să sprijine în continuare lupta organizaţiilor studenţeşti pentru asigurarea dreptului şi posibilităţii pentru toţi tinerii de a primi o instrucţie şcolară şi universitară, pentru realizarea unui larg sistem de burse de stat, de condiţii de viaţă din ce în ce mai bune şi asigurarea unui înalt nivel ştiinţific al învăţămîntului superior, pentru ca acesta să-şi poată îndeplini menirea sa de focar al ştiinţei şi culturii, de propagare în rîndul tinerei generaţii a ideilor libertăţii, democraţiei, umanismului, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare.

Plecînd de la rolul pe care U.I.S. îl are în prezent în mişcarea mondială studenţească, de la experienţa dobîndită în cei peste 20 de ani de activitate, delegatul român a arătat că U.I.S., ca organizaţie larg democratică, are rolul de a coordona acţiunile mari pe bază de obiective comune ale unor organizaţii studenţeşti autonome şi independente, egale în drepturi, care-şi stabilesc politica şi poziţia în toate problemele în mod de sine stătător, ţinînd seama de condiţiile, particularităţile şi interesele studenţimii din ţara respectivă şi de interesele mişcării studenţeşti internaţionale. S-a relevat totodată necesitatea lărgirii şi întăririi în continuare a democraţiei în cadrul U.I.S., iar hotărîrile adoptate şi acţiunile iniţiate de către U.I.S. trebuie să constituie rodul discuţiilor bazate pe încredere şi respect reciproc, pe luarea în considerare a opiniilor tuturor organizaţiilor, astfel încît ceea ce uneşte organizaţiile progresiste studenţeşti să precumpănească asupra oricăror deosebiri de vederi.

Acordînd o mare importanţă colaborării bilaterale în dezvoltarea relaţiilor dintre uniunile studenţeşti şi în apropierea tineretului universitar, indiferent de convingerile politice, filozofice, religioase, pe temelia unor idealuri comune, U.A.S.R. consideră că în condiţiile actuale aceasta constituie o cale sigură pentru dezvoltarea cooperării şi unităţii în mişcarea internaţională de studenţi.

Exprimînd năzuinţele studenţilor din patria noastră, vorbitorul a arătat că U.A.S.R. îşi va aduce şi pe viitor contribuţia la dezvoltarea cooperării şi întărirea unităţii de acţiune a studenţilor de pretutindeni, pe platforma luptei pentru apărarea intereselor vitale şi satisfacerea revendicărilor legitime ale studenţilor, pentru libertate şi independenţă naţională, împotriva imperialismului, colonialismului şi neocolonialismului, pentru pace, democraţie şi progres social.

FINAL ÎN DISCUȚIA DESPRE CLUBURI

Discuția prin care revista noastră și-a propus să prilejuiască unele răspunsuri la întrebarea „De ce au rămas cluburile studențești în stadiul perspectivelor ?" s-a desfășurat pe trei numere și nu ni se pare că se mai pot spune multe lucruri noi sau deosebit de interesante. Ne-am gîndit, așadar, s-o închidem astăzi.

O reușită — poate singura între numeroasele încercări făcute prin intervențiile lor de către cei 14 specialiști publicați de noi — a constituit-o modul în care s-a făcut aprecierea stadiului actual al dezvoltării sportului studențesc. Da, se poate aprecia că potentialul universitar în sportul țării noastre nu este nicidecum de neglijat. Pentru a putea întări afirmația, e de ajuns s-o ilustrăm cu numai patru cifre, semnificative : studenții au 37 cluburi, 105 echipe în campionatele republicane, 31 în prima categorie, 4053 sportivi de performanță. In baschet, volei și handbal numărul formațiilor universitare este, cum știe toată lumea, preponderent și aceasta mai ales de un an încoace, de cînd fiintează seriile studențești.

CRONICA MICROBISTULUI

Prin urmare, reorganizarea sportului universitar a avut în orice caz un prim efect pozitiv : sporirea considerabilă a numărului studentilor angrenați în competiții oficiale. Ceea ce înseamnă că, cel puțin din acest punct de vedere, cluburile pe institute își justifică menirea. E drept, progresele înregistrate de noua formă de organizare nu sînt încă pe măsura așteptărilor. Participanții la discutia noastră au subliniat serioase deficiente : nivelul performanțelor a scăzut simțitor (vezi rugbiul, hocheiul, fotbalul, atletismul, gimnastica) ; numărul studenților antrenați în practicarea sistematică a exercițiilor fizice continuă să fie redus ; competițiile de masă, pe ani de studiu sau facultăți, sînt sporadice și adeseori formale.

Toți sîntem de acord că aceasta este situația și că trebuie făcut ceva pentru îndreptarea ei. Unanimitatea punctelor noastre de vedere dispare însă din momentul în care căutăm cauzele și soluțiile. Plutind pe deasupra adevăratelor probleme, cîțiva dintre cei care au răspuns la anchetă au cerut nici mai mult nici mai puțin decît desființarea cluburilor și revenirea la vechea formă de organizare a sportului studențesc. Este o propunere extremistă, lipsită de maturitatea necesară și izvorîtă din interese pur personale. Se înțelege că nu putem împărtăși asemenea puncte de vedere.

Răspunderea principală pentru situația necorespunzătoare de astăzi o au, după părerea noastră, cadrele didactice de educatie fizică și asociațiile studenților. Asistenții, lectorii și conferentiarii de educație fizică din facultățile noastre au fost nevoiți, în ultimul an de zile, să iasă din inerția cu care se obișnuiseră, să renunțe la dulcele trai de pînă acum. Or, noile sarcini — de a antrena echipe, de a dirija tot ce există sport si mișcare fizică în institutul respectiv — i-au găsit nepregătiți. De unde înainte lucraseră pentru destindere, acum li se cerea să realizeze performanțe și mulți — de ce să n-o spunem ? — nu aveau pregătirea științifică necesară : nu citiseră suficient, nu erau la curent cu noutățile, nu făcuseră ei înșiși muncă de cercetare în adevăratul înțeles al cuvîntului. Și mai grav este însă că mulți dintre ei nici nu și-au propus încă să refacă terenul pierdut în acest sens și nici să se încadreze în ritmul de muncă cerut. Evident, toate acestea constituie sarcini de viitor. Sprijin în acest sens va exista : catedrele vor primi de la sectorul de documentare al U.C.F.S. studiile, informațiile și noutătile necesare ; sîntem informați că va apare și o metodică a predării educației fizice în învățămîntul superior. Bine ar mai fi dacă s-ar folosi mai din plin documentarea foarte bogată a I.C.F., și dacă toate cluburile studențești ar fi înzestrate cu aparate de proiecție și alte utilaje moderne. De asemenea, credem că în institute ar trebui împărțite mai judicios sarcinile : cadrele didactice care antrenează echipe să se ocupe de acestea mai departe, dar celelalte să primească sarcini precise pe linia organizării gimnasticii în cămine și a competițiilor de masă pentru studenti.

Asociațiile poartă, așa cum spuneam, o vină la fel de mare pentru nereușitele noastre sportive. După înființarea cluburilor, ele au început să-și neglijeze în mod cu totul neîntemeiat îndatoririle deosebit de însemnate ce le revin în acest domeniu. Să fie limpede : în fiecare facultate asociația este aceea care trebuie să inițieze competițiile de masă. Ea le programează, mobilizează studenții și cere ajutorul specialiștilor pentru asigurarea îndrumării tehnice, a terenului și echipamentului. Semnificativ este faptul că, în discuția organizată de revista noastră, termenii „comisie sportivă" sau „comitet de cămin" n-au fost folosiți de nimeni (nici măcar de reprezentanții U.A.S.R. și ai Ministerului Învățămîntului). Este o dovadă a faptului că sportul studențesc nu simte în suficientă măsură ajutorul acestor organisme. Unele comisii sportive nu au în componența lor numai studenți pasionați pentru această activitate. Ar fi cazul însă ca ele să fie formate numai din microbiști. In comitetul de cămin, ca și în comisiile A.S. de an care prind viață în aceste zile, trebuie să-și găsească de asemenea loc un animator pasionat al activităților sportive.

Bineînțeles, nu poate fi neglijat sprijinul pe care conducerile institutelor sînt chemate să-l dea mișcării sportive universitare. Tovarășii rectori de la Universitatea și Institutul de arhitectură din București se interesează personal de această problemă și rezultatele sînt dintre cele mai îmbucurătoare, dar există în același timp multe institute în care sprijinul rectoratelor este încă un deziderat.

Mișcarea sportivă studențească are nevoie și de bază materială. S-a spus că nu e corespunzătoare și e adevărat. Putem informa că există pe această linie preocupări susținute : pe lîngă viitoarele mari complexe sociale se vor construi 5 săli de sport și tot atîtea bazine de înot; la complexele existente, unele săli mai mici vor primi destinație sportivă : U.C.F.S. va construi unele baze mari — de care vor beneficia, se înțelege, și studenții. Sala sporturilor din București (pe Dealul Spirii, cu 12 000 de locuri), complexul sportiv din Parcul „23 August" (sală de atletism, bazin de înot și sărituri), la Timișoara, Iași, Pitești — săli de sport de mare capacitate, la Suceava — un patinoar artificial ș.a.m.d. Pe lîngă toate acestea este necesar însă și aportul rectoratelor în amenajarea unor baze sportive simple, a terenurilor de atletism, fotbal, baschet, volei, handbal în curțile căminelor sau în preajma institutelor. Un profesor academician povestea că a înțeles de ce studenții americani sînt imbatabili în sport numai după ce a locuit cîtva timp în căminele acestora și a văzut că fiecare cameră e înzestrată cu extensoare sau haltere mici. Nu s-ar putea realiza și la noi așa ceva ?

Fără îndoială, problemele sînt multe. N-am vorbit aici de îndatoririle cluburilor studențești (și ancheta noastră a arătat cum gîndesc unii reprezentanți ai acestora), despre colaborarea „cadre didactice — asociații — cluburi", despre modul defectuos în care se face propaganda sportivă în institute și centre universitare, despre necesitatea ca toate cluburile să aibă secții de atletism și gimnastică, dar numai unele să concentreze forțele cele mai valoroase într-o anumită disciplină...

Fără a avea pretenția că am fost exhaustivi, ne-am străduit să arătăm cu ce sîntem de acord din cîte s-au spus în ancheta noastră și să punem degetul pe cîteva răni care dor mai tare. Important este ca, în loc să ne lamentăm și să cerem revenirea la o formă de organizare depășită, să ne mobilizăm, să ne îndeplinim sarcinile cum se cuvine, fiecare la locul pe care-l avem. Pentru că numai prin eforturi comune putem atinge dezideratul comun : tot studentul să facă sport, întru sănătatea lui, și echipele noastre să nu mai fie de rîsul lumii, în coada clasamentelor.

G. MITROI

- *La Paris, după ce meciul România-Franța luase sfîrșit, cineva s-a adresat echipei noastre cu felicitări, apoi a strîns cu deosebită căldură mîna jucătorului pe care de ani de zile îl consideră ca indispensabil pentru națională : „cineva" era socrul ; jucătorul era... ginerele său.*

- *In sfîrșit, meciul dintre Dinamo și Petrolul s-a disputat (scor : 1—0). Poate acum va primi și Boc drept de joc.*

- *Un redactor al revistei noastre a avut următorul dialog public cu o personalitate a mișcării noastre sportive :*

  — Recunoașteți că în privința jucătorului U. s-a luat o măsură nelegală ?

  — Da !

  — Atunci de ce o apărați ?

  — Fiindcă eu am aprobat-o !

- *Urzica a fost sesizată de G. Z. că „Viața studențească" a criticat pe*

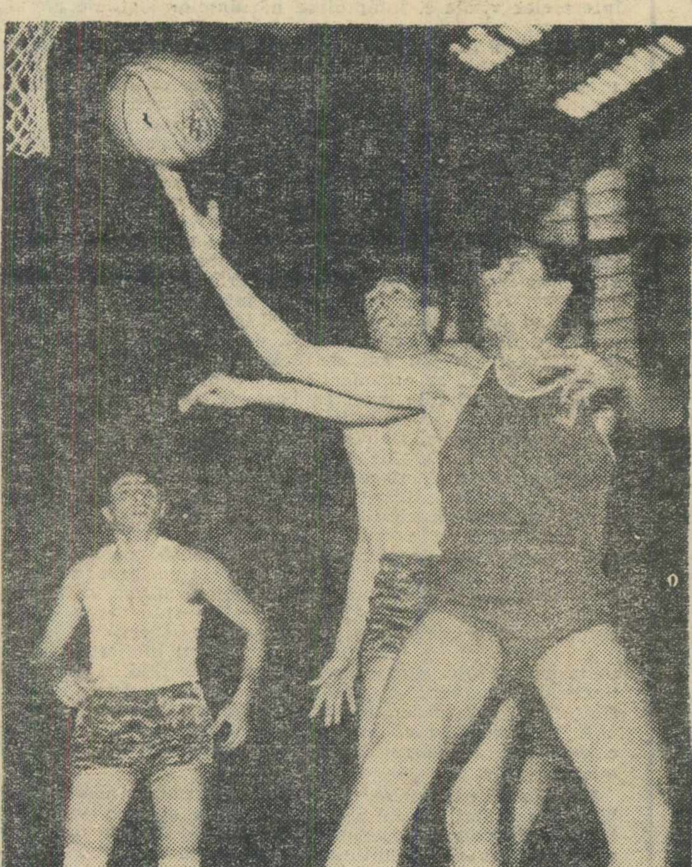
Ofsaid!

bună dreptate întîrzierea cu care apar în presă unele rezultate sportive, dar că ea însăși n-a publicat nimic despre campionatele universitare de șah. Colegii de la cunoscuta revistă satirică ne întreabă dacă e adevărat. Recunoaștem ! Ce-i drept sîntem mat !

- *„Sportul popular" a publicat un foarte bun articol împotriva antrenorilor federali de fotbal. Această apariție, la șase luni de zile după ce și revista noastră ceruse revizuirea 11-lui federal, ne pune pe gînduri. De unde atîta curaj ? Să fi aflat oare organul U. C. F. S. ceva ?*

- *Medicina București este echipa cu cel mai mare viitor în voleiul nostru feminin : are o singură studentă, restul... eleve.*

- *Va apare în curînd, în Editura Academiei, volumul „Eseuri sportive", semnat de C. B., conferențiar de educație fizică la Politehnica din Timișoara. Reținem cîteva titluri : „Gimnastica de dimineață și dezvoltarea mușchilor faciali". „Hautul — problemă exterioară în fotbal", „Clasamentul de jos în sus sau cum poate fi „POLI" fruntașă".*

Moment dramatic (Politehnica Buc.—Steagul Roșu : 86-73)

COLȚUL TURISTULUI

ATENȚIE, EXCURSIONIȘTI!

Comisia de turism a U.A.S.R. ne-a informat că în vacanța de vară studenții amatori de drumeție vor putea participa la patru tipuri de excursii.

Pentru iubitorii Deltei au fost organizate excursii pe bacuri-dormitor, cu bărci remorcate de șalupe sau cu bărci cu rame.

Toate masivele muntoase ale țării sînt programate printre obiectivele excursiilor asigurate amatorilor de peisaje alpine, care vor avea la dispoziție trasee mai variate și mai interesante decît în anii trecuți.

De mare interes se bucură excursiile cu temă, organizate pentru prima oară în acest an, în cadrul cărora studenții vor vizita mari obiective industriale, monumente istorice, muzee și alte instituții culturale de renume, parcurgînd în același timp trasee turistice inedite.

*

Studenții clujeni vor participa în masă la toate aceste forme de excursii. Peste patru sute dintre ei vor călători pe cărările de apă ale Deltei și cam tot atîția vor urca în Rodna. Piatra Craiului. Făgăraș, Retezat sau Apuseni.

Demnă de laudă activitatea mobilizatoare a comisiei de turism din Cluj, care a popularizat prin afișe și prin stațiile de radio din institute și cămine programele complete ale excursiilor.

Aceasta a făcut, alături de interesul recunoscut al clujenilor pentru drumeție, ca locurile pentru cîteva dintre trasee să fie deja epuizate, fapt care stă mărturie atractivității pe care o prezintă turismul pentru studenți.

De altfel și în București, Timișoara și Constanța cererile de bilete sînt considerabile.

Claudiu Ion CHELEȘANU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului ; acad prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N PETRULIAN ; acad. prof. N TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHITULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scinteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.